

סייר וגרומ

סירוביגה תקתפרה

(״ישכמה תעבט״ תרדסב #1 רפס)

Morgan Rice

הרפתקת הגיבורים

Серия «טבעת המכשף», книга 1

Аннотация

טבעת המכשף היא סדרה המכילה בתוכה את כל הרכיבים להצלחה מיידית: עלילות סוחפות, עלילות מתנגשות, מסתורין, אבירים רשעים, ויחסים פורחים הגדושים בלבבות שבורים, הונאה ובגידות. הספר ישאיר אתכם מבודרים למשך שעות, וירצה את כל הגילאים. מומלץ לשמירה כפריט תמידי בספרייה של כל קורא פנטזיה. -רוברטו מטוס, ביקורות ספרים וקולנוע רב המכר מספר 1 ! מהמחברת רב המכר מספר 1 מורגן רייס מגיעה הבכורה של סדרת פנטזיה מבריקה חדשה. הרפתקת הגיבורים (ספר #1 בסדרת טבעת המכשף) מתפרסם סביב סיפור התבגרותו של נער מיוחד, בן 14 מכפר קטן בשולי ממלכת הטבעת. הצעיר מבין הארבעה, הכי פחות אהוב על ידי אביו, השנוא על ידי אחיו, טורגרין חש את עצמו שונה מהאחרים. הוא חולם להפוך ללוחם דגול, להצטרף אל אנשי המלך ולהגן על ממלכת הטבעת מפני המוני היצורים בצדו השני של הקניון. כאשר מגיע לגיל התבגרות ונאסר בידי אביו לנסות להתקבל אל לגיון המלך, הוא מסרב לקבל לא כתשובה: הוא יוצא למסע לבדו, נחוש לפרוץ את דרכו אל חצר המלך ולהילקח ברצינות. אך חצר המלך מרובה בדרמות משפחתיות משל עצמה, מאבקי כוח, ימרנות, כנעות, אלימות ובגידה. מלך מקגיל חייב לבחור ביורש מבין ילדיו, וחרב השושלת העתיק, מקור כל כוחם, עדיין נשאר לא נגוע, ממתין להופעת האחד הנבחר. טורגרין מגיע כאיש זר ונלחם על מנת להתקבל, ולהצטרף אל לגיון המלך. טורגרין

מגלה בתוך עצמו כוחות מסתוריים בלתי מובנים לו, שיש לו יכולת מיוחדת, וגם גורל מיוחד. כנגד כל הסיכויים הוא מתאהב בבתו של המלך, ותוך כדי שקרבתם האסורה צומחת, הוא מגלה שיש לו יריבים אדירים ומלאי עוצמה. בעוד שהוא נאבק כדי להבין את כוחותיו, מכשף המלך לוקח אותו תחת כנפו ומספר לו על האם שאף פעם לא הכיר, בארץ רחוקה, מעבר לקניון, מעבר אפילו לארץ הדרכונים. לפני שיוכל טורגרין לצאת לדרכו ולהפוך ללוחם שהוא מאווה להיות, הוא יצטרך להשלים את אימוניו. אך הם עלולים להתקצר, כיוון שמוצא את עצמו נזרק אל תוך מרכז המזימות והעלילות המתנגשות של הממלכה, מהסוג העתידי לסכן את אהבתו, להביא לקצו – ולקץ כל הממלכה יחדיו. מבנה העולם והאפיון המתוחכמים, הופכים אתהרפתקת הגיבורים להגדה אפית של חברים ואוהבים, של יריבים ומחזורים, של אבירים ודרקונים, של תככים ומזימות פוליטיות, של התבגרות, של לבבות שבורים, של הונאה, שאיפה ובגידה. זהו סיפור על כבוד ואומץ, על גורל ויעוד, על מכשפות. זוהי פנטזיה המביאה אותנו לתוך עולם שלעולם לא נשכך, ושדובר אל כל הגילאים והמינים. אלה הם 82,000 מילים. ספרי הסדרה #3 - #17 זמינים כעת גם כן! פנטזיה אפית מענגת. ביקורות קירקוסההתחלות של משהו מדהים נוכחות שם. ביקורת ספרים סן-פרנסיסקוודוש בפעולה.. כתיבתה של רייס איתנה והנחת היסוד מסקרנת. פבלישר וויקליפנטזיה רוחנית.. רק ההתחלה של מה שמבטיח להיות סדרה אפית למבוגרים צעירים. מידווסט ביקורות ספרים

Содержание

פרק אחד	15
פרק שתיים	29
פרק שלוש	44
פרק ארבע	57
פרק חמש	67
Конец ознакомительного фрагмента.	74

הרפתקת הגיבורים

("ספר #1 בסדרת "טבעת המכשף")

מורגן רייס

מורגן רייס

מורגן רייס היא מחברת רבי-המכר מספר 1, ומחברת רב-מכר על פי יו אס אי טודיי של סדרת הפנטזיה האפית "טבעת המכשף", המכילה שבע עשר ספרים; של סדרת רב-מכר מספר 1 "יומני הערפד", המכילה אחד עשר ספרים (ועוד בתכנון); של סדרת רב-מכר מספר 1 "טרילוגיית ההישרדות", מותחן פוסט-אפוקליפטי המכיל שני ספרים (ועוד בתכנון); ושל סדרת פנטזיה חדשה "מלכים ומכשפים". ספריה של מורגן זמינים בגרסת אודיו ובמהדורות מודפסות, ותורגמו ליותר מ-25 שפות

מורגן אוהבת לשמוע מכם, לכן תרגישו חופשי לבקר כדי להצטרף לרשימת תפוצת www.morganricebooks.com באתרה האימיילים, לקבל ספר חינם, להוריד בחינם את האפליקציה, לקבל חדשות בלעדיות אחרונות, להתחבר בפייסבוק וטוויטר, ולהישאר בקשר!

שבחים נבחרים למורגן רייס

פנטזיה רוחנית האורגת אלמנטים של מסתורין וקנוניה בתוך "עלילת הסיפור". "הרפתקת הגיבורים" כולו על יצירת אומץ והבנת מטרת החיים, אשר מובילה לצמיחה, בגרות, ומצוינות... לכל אלה

המחפשים הרפתקאות פנטזיה עסיסית, הגיבורים, האמצעים, ועלילה מספקים סדרה נמרצת של מפגשים המתרכזים היטב על התפתחותו של טור מליד חולמני למבוגר צעיר העומד מול סיכויים בלתי אפשריים להינצל... רק ההתחלה של מה שמבטיח להיות סדרה אפית "למבוגרים צעירים".

מידווסט ביקורות ספרים (ד. דונובן, מבקר ספרים -- (אלקטרוניים

טבעת המכשף היא סדרה המכלילה בתוכה את כל הרכיבים" להצלחה מיידית: עלילות סוחפות, עלילות מתנגשות, מסתורין, אבירים רשעים, ויחסים פורחים הגדושים בלבבות שבורים, הונאה ובגידות. הספר ישאיר אתכם מבודדים למשך שעות, וירצה את כל הגילאים. מומלץ לשמירה כפריט תמידי בספרייה של כל קורא פנטזיה."

רוברטו מטוס, ביקורות ספרים וקולנוע---

הפנטזיה האפית המענגת של רייס [טבעת המכשף] מכילה בתוך עצמה תכונות קלאסיות של ה'אנר – תפאורה עזה, בהשראה חזקה של סקוטלנד העתיקה וההיסטוריה שלה, וחוש טוב של תככי החצר

ביקורות קירקוס--

אהבתי כיצד מורגן רייס בנתה את האופי של טור ואת העולם שבו הוא חי. הנוף והיצורים הנודדות בתוכו היו מתוארים בהלכה... נהניתי [מהעלילה]. היא הייתה קצרה ומתוקה... כמות דמויות המשנה הייתה בדיוק הכמות הנכונה, לכן לא התבלבלתי. היו בסיפור הרפתקאות ורגעים מציקים, אבל העלילה המתוארת לא הייתה גרוטסקית מדי. הספר יהיה מושלם עבור קורא בנעוריו... ההתחלות של משהו מדהים נוכחות שם."

ביקורת ספרים סן-פרנסיסקו--

בספר ראשון גדוש בפעולה זה של סדרת פנטזיה האפית "טבעת"

המכשף" (אשר כרגע מתפרסת על 14 ספרים), רייס מציגה את הקוראים לטורגרין "טור" מקלאוד בן ה-14, שחלמו הוא להצטרף אל הלגיון הכסוף, האליטה שבאבירים המשרתים את המלך... "כתיבתה של רייס איתנה והנחת היסוד מסקרנת

פבלישר וויקלי --

הרפתקת הגיבורים] הינה מהירה ונוחה לקריאה. סיומי הפרקים]"

גורמים לך לרצות לקרוא את מה שקורה מיד אחרי, ואינך חושק להוציא אותו מהידיים. ישנן מספר טעויות הקלדה בספר, וכמה מהשמות מבולגנים, אבל אין זה מסיט מהעלילה הכללית. סוף הספר גרם לי לרצות להשיג מיידית את הספר הבא, וזה בדיוק מה שעשיתי. את כל תשעת ספרי סדרת "טבעת המכשף" אפשר לרכוש כעת ו-"הרפתקת הגיבורים" הינו נגיש בחינם כרגע, Kindle-דרך חנות ה בכדי שתוכלו להתחיל! אם אתם מחפשים משהו מהיר ומהנה לקרוא "בעודכם בחופשה, ספר זה יתאים יופי

FantasyOnline.net--

ספרים מאת מורגן רייס

מלכים ומכשפים

(עליית הדרכונים) (ספר #1)

טבעת המכשף

(הרפתקת הגיבורים) (ספר #1)

(צעדת המלכים) (ספר #2)

- #3 גורל הדרכונים (ספר)
- #4 זעקת הכבוד (ספר)
- #5 נדר התהילה (ספר)
- #6 הסתערות הגבורה (ספר)
- #7 טכס החרב (ספר)
- #8 מענק הנשק (ספר)
- #9 שמי הקסמים (ספר)
- #10 ים המגנים (ספר)
- #11 מלוכת הפלדה (ספר)
- #12 ארץ האש (ספר)
- #13 משטר המלכות (ספר)
- #14 שבועת האחים (ספר)
- #15 חלום בני התמותה (ספר)
- #16 הפלה ברומח האבירים (ספר)
- #17 מתנת הקרב (ספר)

טרילוגיית ההישרדות

- #1 זירה אחד: עבדים לקנא (ספר)
- #2 זירה שתיים (ספר)

יומני הערפד

- #1 ההפוך (ספר)
- #2 האהוב (ספר)
- #3 הנבגד (ספר)
- #4 המיועד (ספר)
- #5 הנחשק (ספר)

#6 (הארוס ספר)

#7 (הנשבע ספר)

#8 (הנמצא ספר)

#9 (הקם לתחייה ספר)

#10 (המשתוקק ספר)

#11 (הנחרץ ספר)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

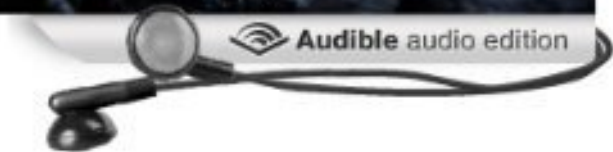

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

!הקשיבו לסדרת "טבעת המכשף" בפורמט אודיו-ספר

:
כל הזכויות שמורות למורגן רייס © 2012

כל הזכויות שמורות. מלבד למה שמורשה תחת חוק ארה"ב על
שמירת הזכויות מ-1976, שום חלק מפרסום זה מותר לשכפול, הפצה

או העברה בכל פורמט וכל אמצעי שהוא, או באמצעות מסד נתונים, או מערכת אחזור, ללא קבלת רשות מראש בידי המחבר.

הספר האלקטרוני רשוי עבורך הנאתך האישית בלבד. ספר אלקטרוני זה אסור למכורו מחדש או נמסר לאנשים אחרים. במידה ותרצה לחלוק את הספר הנ"ל עם בן אדם נוסף, אנא רכוש עותק נוסף עבור כל מקבל. במידה ואתה קורא את הספר הנ"ל ואינך רכשת אותו, או שהוא נרכש לא רק עבור שימושך הפרטי, אז בבקשה החזר אותו ורכש עותק משלך. תודה על ההוקרה שלך עבור המלאכה הקשה של המחבר הזה.

זוהי יצירה בדיונית. שמות, דמויות, עסקים, ארגונים, מקומות, מאורעות, ואירועים הם פרי דמיונו של המחבר או משומשים מבחינה בדיונית. כל דמיון לאישיות אמיתית, חיה או מתה, הוא מקרי לחלוטין.

המשומשים תחת התר, RazoomGame- כל זכויות תמונת עטיפה ל Shutterstock.com. מטעם

תוכן העניינים

פרק אחד

פרק שניים

פרק שלוש

פרק ארבע

פרק חמש

פרק שש

פרק שבע

פרק שמונה

פרק תשע

פרק עשר

פרק אחד עשרה

פרק שתיים עשרה

פרק שלוש עשרה

פרק ארבע עשרה

פרק חמש עשרה

פרק שש עשרה

פרק שבע עשרה

פרק שמונה עשרה

פרק תשע עשרה

פרק עשרים

פרק עשרים ואחד

פרק עשרים ושתיים

פרק עשרים ושלוש

פרק עשרים וארבע

פרק עשרים וחמש

פרק עשרים ושש

פרק עשרים ושבע

פרק עשרים ושמונה

"לא נח הראש שעליו נח הכתר"

וויליאם שייקספיר -

הנרי הרביעי, חלק שני

פרק אחד

הילד עמד על התלולית הגבוהה ביותר של אזור הכפר הירוד בממלכה המערבית של הטבעת, מביט צפונה, צופה בעליית הראשון מהשמשים. רחוק ככל שיכל לראות התפרסו גבעות מדרדרות ירוקות, יורדות ועולות כמו דבשות גמל בסדרה של עמקים ופסגות. קרניים כתום-שרופים של השמש הראשון השתהו בערפל הבוקר, שגורם להם לנצנץ, והעניק לאור את הקסם התואם למצב רוחו של הילד. לעיתים רחוקות הוא התעורר כה מוקדם או העז להתרחק כל כך מהבית – ולעולם לא עלה כה גבוה – בידיעה כי המעשה יביא עליו את זעם אביו. אבל היום לא היה משנה לו. ביום הזה הוא התעלם ממיליון כללים ומטלות, אשר דכאו אותו במשך ארבע עשרה שנות חייו. כיוון שהיום הזה היה שונה. היה זה היום בו הופיעה גורלו.

הילד, טורין מהממלכה המערבית של המחוז הדרומי ממשפחת מקלאוד – המוכר לכולם בשם שהעדיף, פשוט טור – הצעיר מבין ארבעה בנים, הכי פחות אהוב על ידי אביו, נשאר ער כל הלילה בציפייה ליום הזה. הוא התהפך מצד לצד, עם עיניים מטושטשות מעייפות, מחכה, מכריח את השמש הראשונה לעלות. כיוון שיום כזה הגיע רק פעם בכל כמה שנים, ואם יפסידו, יישאר תקוע בכפר הזה, נידון להשגיח על צאן אביו עד סוף ימי חייו. הייתה זו מחשבה שלא יכל לשאת.

יום הגיוס. היה זה היום היחיד שבו צבא המלך איבחן את המחוזות ובחר באופן ידני מתנדבים עבור לגיון המלך. במשך כל חייו לא חלם טור על שום דבר מלבד זה. עבורו, החיים סמלו דבר אחד: להצטרף לכסופים, האליטה שבכוחות אבירי המלך, מקושטים במיטב

השריונות ובנשקים המשובחים ביותר בכל השתי הממלכות. ואיש לא יכל להצטרף לכסופים מבלי להפוך בהתחלה לחלק מהלגיון - חבר נושאי הכלים בטווח גילאים בין ארבע עשרה לתשע עשרה שנים. כמו כן, במידה ולא הייתה בנו של אציל, או של לוחם מפורסם, לא הייתה לך דרך אחרת להצטרף ללגיון.

החריגה היחידה הייתה ביום הגיוס, אותו אירוע נדיר בכל כמה שנים כשהתדלדלו כוחות הלגיון ואנשי המלך סרקו את הארץ בחיפוש אחר מגויסים חדשים. כולם ידעו שמעט מפשרוטי העם יבחרו - ושאפילו פחות באמת יגיעו אל הלגיון.

טור בחן את האופק בריכוז, בעודו מחפש כל סימן של תנועה. הכסופים, הוא ידע, יצטרכו לעבור שם, בדרך היחידה אל הכפר שלו, והוא רצה להיות הראשון שיזוהה אותם. צאן הכבשים שלו מחה בכל מקום מסביבו, העלה נהמות מורגזות במקהלה והפציר עליו להוריד אותם חזרה למטה במעלה ההר, איכן שהיה יותר מבחר לרעה. הוא ניסה להתנתק מהרעש והסירחון. הוא היה צריך להתרכז.

מה שעשה את כל זה נסבל, כל השנים הללו של רעיית צאן, של היותו משרת לאביו, משרת לאחיו, האחד שדואגים לו הכי פחות ומעמיסים עליו הכי הרבה, היה הרעיון שיום אחד הוא יעזוב את המקום הזה. יום אחד, כשהכסופים יבואו, הוא יפתיע את כל אלה שהמעיטו בערכו ויבחר. בתנועה מהירה אחת, הוא יעלה על מרכבתם ויגיד שלום לכל זה.

אביו של טור, כמובן, מעולם לא עיין בו ברצינות בתור מועמד ללגיון - לאמתו של דבר, הוא מעולם לא ראה בו מועמד לשום דבר. במקום זה, הקדיש אביו את אהבתו והתעניינותו לשלושת אחיו הגדולים של טור. הבכור היה בן תשע עשר והאחרים במרווח של שנה בלבד אחד מהשני, מה שאשיר את טור שלוש שנים טובות צעיר מכל

אחד מהם. יתכן בגלל שהיו קרובים יותר בגילם, או אולי בגלל שהיו כאחד במראה ולא דמו כלל לטור, השלושה דבקו זה לזה, ובקושי הכירו בקיומו של טור.

מה שיותר גרוע, הם היו גבוהים יותר, רחבים יותר, וחזקים יותר ממנו. טור, שידע כי אינו נמוך, בכל זאת הרגיש קטן לידם, הרגיש את רגליו השריריות חלושות בהשוואה לקני האלון שלהם. אביו לא נקט בשום פעולות בכדי לתקן משהו מזה – ולמעשה, נראה כאילו התענג על המצב – השאיר את טור לעסוק בכבשים וללטש את הנשקים בזמן שהאחים שלו נשארו להתאמן. אומנם אף פעם לא נאמר זה בפרוש, אבל כולם הבינו, שטור יבלה את חייו בצל האחים שלו, יהיה מוכרך לראות אותם משיגים דברים נפלאים. גורלו, במידה ואביו ואחיו היו משיגים את שלהם, יהיה להישאר כאן, נבלע על ידי הכפר הזה, ולספק למשפחתו את התמיכה שהיא דורשת.

גרוע עוד יותר היה שטור הרגיש כי אחיו, באופן פרדוקסאלי, היו מאוימים על ידיו, אולי אפילו שנאו אותו. טור יכל לראות זאת בכל מבט שלהם, בכל מחווה. הוא לא הבין כיצד, אבל הוא עורר בהם משהו כמו פחד, או קנאה. יתכן, והיה זה כיוון שהיה שונה מהם, לא נראה כמוהם או דיבר באותם הגוונים כמו שלהם; הוא אפילו לא התלבש כמוהם, אביו שמר את המיטב – גלימות סגול וארגמן, נשקים מוזהבים – עבור אחיו, בעוד שטור נאלץ ללבוש סמרטוטים גסים ביותר.

עם זאת, טור הפיק את המיטב ממה שהיה לו, מצא דרך לגרום לבגדיו להתאים, קשר את הגלימה עם אבנט סביב מותניו, ועכשיו כשהקיץ הגיע, גזר את שרווליו כדי לאפשר לידיו השזופות להלמף על ידי הרוחות הקלילות. החולצה שלא הותאמה על ידי מכנס פשתן גם – הזוג היחיד שלו – ומגפיים עשויות מעור דל ביותר, השרוכות

עד לשוקיו. הם לא השתוותו לעור ממנו היו עשיות נעלי אחיו, אבל הוא גרם להן לעשות את העבודה. לבושו היה טיפוסי לרועה.

אבל לא הייתה לו את ההליכות הטיפוסית. טור עמד תמיד ורזה, עם לוע גאה, סנטר אצילית, עצמות הלחי גבוהות, ועניים אפורות, הנראה כמו לוחם עקור ממקומו. שיערו החום החלק ירד לאחור מראשו בגלים, רק טיפה אחרי אוזניו, ומאחורי התלתלים, עיניו נצנצו כמו דגיגים באור.

לאחיו של טור יאפשרו להישאר לישון הבוקר, יספקו ארוחה לבבית, וישלחו למבחור עם הנשקים הטובים ביותר וברכת אביו – בעוד שלו יהיה אסור אפילו להיות נוכח. פעם אחת הוא ניסה להעלות את הנושא מול אביו. זה לא הלך טוב. אביו קטע את השיחה על הסף, והוא לא ניסה שוב. זה פשוט היה לא הוגן.

טור היה נחוש לדחות את הגורל שאביו תכנן עבורו. במראה הראשון של הקרוון המלכותי הוא ירוץ חזרה הביתה, יתעמת עם אביו, ותרצה או לא תרצה, יכיר את עצמו לאנשי המלך. הוא יעמוד למבחור יחד עם האחרים. אביו לא יוכל לעצור אותו. הוא הרגיש כפת בבתנו במחשבה על כך.

השמש הראשונה עלתה גבוה יותר, וכשהשמש השנייה, מנטה-ירוקה, התחילה לזרוח, ולהוסיף שכבה של אור אל השמיים הסגולים, טור זיהה אותם.

הוא נעמד זקוף, מרותק מהתרגשות, מחושמל. שם, באופק, נראה מתווה חלש מאד של מרכבת סוסים, גלגליה בועטות אבק לתוך השמיים. לבו פעם מהר יותר בעוד שמרכבה נוספת נכנסה לראות; ואז עוד אחת. אפילו מכאן המרכבה המוזהבת נצנצה בשמש, כמו דג עם גב כסוף הקופץ מהמים.

בזמן שהגיע מספורו לשתיים-עשר מהן, לא היה מסוגל לחכות

יותר. לב פועם בחזהו, שוכח את הצאן שלו בפעם הראשונה בחייו, טור הסתובב ורץ למטה במדור הגבעה, נחוש שלא לעצור לפני דבר עד שלא עשה את עצמו מוכר.

*

טור בקושי עצר לתפוס את נשימתו בעודו ממהר למטה במדורי הגבעות, דרך העצים, נשרט על ידי הענפים ולא מתעניין בכך. הוא הגיע אל קרחת היער וראה את כפרו מתפרס מתחת: מושב כפרי ישנוני ארוז בבתי חימר חד-קומתיים לבנים עם גגות סכוכים. סך הכול מספר עשרות משפחות מפוזרות ביניהם. עשן עלה מערובות, כיוון שהרוב היו ערים ממוקדם, מכינים את סעודת הבוקר שלהם. היה זה מקום אידילי, רחוק מספיק – יום רכיבה שלם

מחצר המלך- כדי להרתיע את עוברי האורח. עוד כפר איכרות בשולי הטבעת, עוד שן בגלגל השניים של הממלכה המערבית

טור פרץ למטה דרך הקטע האחרון, לתוך חצר הכפר, בועת בוץ למעלה בעודו ממשיך קדימה. תרנגולים וכלבים הסתלקו מדרכו, ואישה זקנה, המתישבת מחוץ לביתה מול קדרת מים מבעבעים, שרקה עליו.

תאט, ילד!" היא צווחה כשהוא עבר לידה, משליך אבק לתוך" מדורתה.

אבל טור לא היה מאט – לא בשבילה, לא בשביל אף אחד. הוא פנה למטה לרחוב צדדי אחד, ואז אחר, מפתל ומסתובב בדרך שידע בעל פה, עד שהגיע אל ביתו.

היה זה מקום מגורים קטן, שקשה לתארו, כמו כל האחרים, עם קירות החימר הלבנות שלו וגג זוויתי סכוכ. כמו אצל הרוב, חדרם

היחיד היה מחולק, אביו ישן בצד אחד ושלושת אחיו בצד השני; לא כמו לכולם, היה להם לול תרנגולים קטן מאחור, ולשם הוגלה טור לישון. בהתחלה הוא היה תופס מיטה עם אחיו; אבל עם הזמן הם גדלו והפכו לרשעים יותר ואקסקלוסיביים יותר, ועשו עניין פומבי מלא להשאיר מקום עבורו. טור נפגע, אבל התענג כעת על מקום פרטי משלו, מעדיף להיות מרוחק מנוכחותם. העניין הוכיח לו רק שהוא היה המוגלה במשפחתו כפי שכבר ידע.

טור רץ אל דלתו הקדמית ופרץ דרכה מבלי לעצור.

"אבא!" צעק הוא, מתנשף כדי לתפוס אוויר. "הכסופים! הם!"

אביו ושלושת אחיו ישבו מגובננים מעל שולחן ארוחת הבוקר, כבר לבושים במיטב בגדיהם. בהישמע מילותיו הם קפצו ממקומם וזנקו על פניו, נתקלים בכתפיו בריצתם החוצה מהבית ולתוך הרחוב.

טור עקב אחריהם החוצה, והם כולם נעצרו לצפות באופק.

"אני לא רואה אף אחד," השיב דרייק, הבכור, בקולו העמוק. עם כתפיו הרחבות ביותר, שיער מסופר קצוץ כמו של אחיו, עיניים חומות, ושפתיים מרות רוח דקות, הוא הזעיף את פניו על טור, כמו תמיד.

גם אני לא", הדהד דרוס, רק שנה מתחת לדרייק, תמיד לוקח את צדו.

"הם באים!" יירה טור בחזרה. "אני נשבע"

אביו הסתובב אליו ותפס את כתפו בקשחות

ואיך אתה יודע?" דרש הוא

"ראיתי אותם"

"איך? מאיפה?"

טור התלבט; אביו החזיק בו. הוא ידע, כמובן, כי המקום היחיד

ממנו יכל טור לזהות אותם היה מראש התלולית היא. עכשיו טור לא היה בטוח כיצד להגיב.

"- אני... טיפסתי את התלולית"

"עם הצאן? אתה יודע שאסור שילכו רחוק כל כך"

אביו קדר.

היכנס פנימה תכף ומיד, תביא את חרבות אריך, ותצחצח את "הנדנים שלהם, שיראו במיטבם לפני שאנשי המלך מגיעים

אביו, לאחר שסיים איתו, הסתובב אל אחיו, אשר עמדו כולם ברחוב, מביטים החוצה.

אתה חושב שיבחרו בנו? שאל דורס, הצעיר מהשלושה, גדול מטור בשלוש שנים מלאות.

הם יהיו טיפשים שלא", אביו אמר. "חסרים להם אנשים השנה."

היבול היה דל – אחרת לא היו טורחים לבוא. פשוט תעמדו זקוף, שלושתכם, תרימו את הסנטרים שלכם למלה ואת החזה שלכם תפנו החוצה. אל תביטו להם ישירות בעיניים, אבל אל תפנו מבט, גם כן.

תהיו חזקים ובטוחים בעצמכם. אל תראו שום חולשה. אם אתם רוצים "להיות בלגיון המלך, אתם חייבים להתנהג כאילו אתם כבר בתוכו

כן, אבא", ענו שלושת בניו בבת אחת, נכנסים לעמדה.

הוא הסתובב ונעץ בטור.

"!מה אתה עדיין עושה כאן?" הוא שאל. "כנס פנימה"

טור עמד שם, קרוע. הוא לא רצה שלא לציית לאביו, אבל הוא חייב היה לדבר איתו. לבו פעם בעודו מתלבט. הוא החליט שעדיף יהיה לציית, להביא את החרבות, ואז להתעמת עם אביו. מרידה מוחלטת לא הייתה עוזרת.

טור דהר אל תוך הבית, החוצה דרך האחורה, ואל תוך סככת הנשקים. הוא מצא את שלושת חרבות אחיו, חפצים של יופי כל אחד

מהם, עטורים בידיות כסף מיטביות, מתנות יקרות, אשר בשבילן אביו עמל שנים. הוא חטף את שלושתם, מופתע כרגיל ממשקלם, וריץ איתם חזרה דרך הבית.

הוא רץ אל אחיו, הושיט לכל אחד חרב, ואז פנה אל אביו.

"מה, בלי צחצוח?" אמר דרייק.

אביו הסתובב אליו במרות רוח, אבל לפני שהספיק להגיד משהו, התחיל לדבר טור.

"אבא, בבקשה. אני חייב לדבר איתך"

"- אמרתי לך לצחצח"

"!בבקשה, אבא"

אביו נעץ בו בחזרה, בהתלבטות. הוא זיהה, כנראה, את רצינותו.
"פניו של טור, כיוון שבסופו של דבר, הוא אמר, "ובכן

"אני רוצה להיות נחשב. יחד עם האחרים. עבור הלגיון"

צחוק אחיו שעלה מאחוריו, גרם לפניו לבעור עם אודם.

אבל אביו לא צחק; להיפך, מבטו הכועס העמיק.

"באמת?"

טור הנהן במרץ.

"אני בן ארבע עשרה. אני זכאי"

הספ הוא ארבע עשרה, אמר דרייק בזלזול, דרך כתפו. "אם הם ייקחו אותך, תהיה הצעיר מכולם. נראה לך שהם יבחרו אותך במקום
"משהו כמוני, חמש שנים מבוגר ממך"

"אתה חצוף", אמר דורס. "תמיד הייתה"

טור הסתובב אליהם. "אני לא שואל אותך", אמר הוא.

הוא הסתובב חזרה אל אביו, שעדיין קמט את מצחו.

אבא, בבקשה, אמר הוא. "תעניק לי הזדמנות. זה כל מה שאני"

"מבקש. אני יודע שאני צעיר, אבל אני אוכיח את עצמי, עם הזמן

אביו ניער את ראשו.

אתה לא חייל, ילד. אתה לא כמו אחיך. אתה קשה יותר. חיידך הם" כאן. איתי. אתה תבצע את החובות שלך ותבצע אותם טוב. אדם לא "צריך לחלום גבוה מדי. אמץ את חיידך, ולמד לאהוב אותם.

טור הרגיש את לבו נשבר כשראה את חייו קורסים אל מול עיניו.

לא, חשב הוא. זה לא יכול להיות

"- אבל אבא"

שקט!" צרח האב, כל כך צווחני שהצרחה חתכה את האוויר. "מספיק איתך. הנה הם באים. זוז מהדרך, ומיטב שתשמור על "הנימוסים שלך כל עוד הם כאן

אביו התקרב ועם יד אחת דחף את טור הצידה, כאילו היה איזה חפץ הוא העדיף שלא לראות. כפות ידיו הבשריות עקצו את חזהו של טור.

מאומה גדולה פרצה, ותשבי הכפר נשפכו החוצה מבתיים, ממלאים את הרחובות. ענן צומח של אבק בישר את הקרוון, ורגעים מאוחר יותר הם הגיעו, שתיים עשרה מרכבות סוסים, עם רעש כמו ברק אדיר.

הם נכנסו לעיר כמו צבא פתאומי, נעצרים קרוב לביתו של טור. סוסיים, פוזו במקום, מחרחר. לקח זמן רב לענן האבק להתיישב, וטור בחרדה ניסה להציץ בשריונם, נשקם. הוא מעולם לא היה קרוב כל כך לכסוף, ולבו חבט

החייל על הסוס המובילה ירד. הנה הוא היה, אמיתי, אחד מהכסופים באמת, מכוסה בשריון שרשרת מבריק, חרב ארוך על חגורתו. הוא נראה בשנות השלושים שלו, גבר אמיתי, זיפים על פניו, צלקות על הלחיים שלו, ואף מעוקם מקרב. הוא היה הבן אדם האיתן ביותר שטור ראה אי פעם, פעמיים ברוחב על כל השאר, בעל אשרת

שאמרה כי הוא היה האחראי.

החייל קפץ למטה אל תוך לכלוך הרחוב, הדורבנות שלו מצלצלות בעודו מתקרב אל שורת הבנים.

פה ושם ברחבי הכפר עשרות בנים עמדו בדם, מקווים. הצטרפות לכסופים פרושה היה חיים בכבוד, של קרב, של מוניטין, אדמות הכי נבחרות, חיי התהילה. זה אומר כבוד למשפחתך, וכניסה ללגיון היה הצעד הראשון.

טור בחן את המרכבה המוזהבת הענקית, וידע שהם יוכלו להחזיק רק מפר מוגבל של מגויסים. הייתה זו ממלכה גדולה, והם היו צריכים לבקר בהרה כפרים. הוא לגם, מבין כי סיכוייו היו מרוחקים עוד יותר ממה שחשב. הוא יצטרך לנצח את כל הבנים האחרים הללו – רבים מהם לוחמים משמעותיים – כולל שלושת אחיו. הייתה לו הרגשת טביעה.

טור בקושי הצליח לנשום כשהחייל התהלך בשתיקה, מודד את שורות המקווים. הוא התחיל בצד הרחוק של הרחוב, ואז עשה סיבוב לאט. טור הכיר את כל הבנים, כמובן. הוא ידע גם, בסודיות, שכמה מהם לא רצו להיבחר, למרות שמשפחותיהם רצו לשלוח אותם. הם היו מפוחדים; מהם יצאו חיילים אומללים.

טור בער מהשפלה. הוא הרגיש כי מגיע לו להיבחר כשם שהגיע לכל אחד מהם. רק בגלל שאחיו היו מבוגרים יותר וגדולים יותר וחשקים יותר לא אמר שלו לא הייתה זכות לעמוד ולהיות נבחר. הוא בער משנאה כלפי אביו, וכמעט שלא יצא מתוך עורו, כשהחייל התקרב.

החייל נעצר, בפעם הראשונה, מול אחיו. הוא בחן אותם מלמעלה, למטה, ונראה מרושם. הוא שלף את ידו, ותפס את אחד הנדונים שלהם, ומשך בו, כאילו כדי לבדוק עד כמה חזק הוא היה.

חיוך עלה על פניו.

עדיין לא השתמשת בחרב שלך בקר, נכון?" הוא שאל את דרייק.

טור ראה את דרייק מתוח בפעם הראשונה בחייו. דרייק בלע

לא, אדוני. אבל השתמשתי בו פעמים רבות בתרגול, ואני מכווה

"-

"!בתרגול"

החייל שאג מצחוק והסתובב אל החיילים האחרים, אשר הצטרפו

אליו, וצחקו לדרייק בפרצוף

דרייק הפך לאדום בהיר. זו הייתה הפעם הראשונה טור ראה את

דרייק נבוך – בדרך כלל, היה זה דרייק שהביך אחרים

ובכן, אם כך אני בוודאות אגיד לאויבים שלנו לפחד ממך – אתה"

"!שמניף את חרבך בתרגול

.המון החיילים צחק שוב

.החייל פנה אז אל אחיו האחרים של טור

שלושה בנים מאותו המלאי", אמר הוא, בעודו משפשף את הזיפים"

על סנטרו. "זה יכול להיות שימושי. כולכם במידה הטובה. אבל, לא

"נבחנתם. תצטרכו הרבה אימונים עם תרצו לעבור את הסף

.הוא עצר

"אני מניח שנוכל למצוא מקום"

.הוא הנהן לכיוון קרון האחורית

"כנסו פנימה, ותהיו זריזים. לפני שאשנה את דעתי"

שלושת אחיו של טור זנקו לכיוון המרכבה, זוהרים. טור שם לב

"שאביו היה מאושר גם כן

.אבל הוא היה מדוכדך כשראה אותם הולכים

החייל הסתובב והמשיך אל הבית הבא. טור לא יכל לשאת זאת

יותר.

אדוני!" צעק טור בקול רם.

אביו הסתובב ונעץ בו, אבל לטור לא היה אכפת יותר.

החייל עצר עם הגב עליו, והסתובב לאט

טור לקח שתי צעדים קדימה, לבו פועם והבליט את חזהו חזק ככל

שיכל.

אתה לא עינת בני, אדוני, " הוא אמר.

החייל, נבהל, בחן את טור למעלה למטה כאילו היה הוא בדיחה.

האומנם?" שאל הוא, ופרץ בצחוק.

אנשיו פרצו בצחוק גם כן. אבל לטור לא היה אכפת. זה היה הרגע

שלו. זה היה עכשיו או לעולם לא

אני רוצה להצטרף ללגיון!" אמר טור.

"אתה באמת?"

הוא נראה משועשע.

"והאם הגעת בכלל לשנה הארבע עשרה שלך?"

"כן, אדוני. לפני שבועיים."

"לפני שבועיים!"

החייל צווח מהצחוק, כמו גם האנשים מאחוריו.

"במקרה כזה, האויבים שלנו בטוח ירעדו מהמראה שלך."

טור הרגיש את עצמו בוער מהשפלה. הוא חייב היה לעשות משהו.

הוא לא יכול היה לתת לזה להיגמר כך. החייל הסתובב כדי ללכת

– אבל טור לא יכל לאפשר זאת.

"טור צעד קדימה וצעק: "אדוני! אתה עושה טעות

אנקה מזועזעת התפרסה בתוך ההמון, כשהחייל נעצר ובפעם

נוספת הסתובב באיטיות.

עכשיו הוא היה זועף.

"ילד טיפש!" אמר אביו, ותפס את טור בכתפו, "תחזור פנימה"

אני לא אחזור!" צעק טור, וניער את תפיסתו של אביו מעצמו.
החייל התקרב אל טור, ואביו התרחק לאחור.

האם אתה יודע את העונש על העלבת הכסוף?" התיז החייל.
לבו של טור פעם, אבל הוא ידע שאינו יכול לסגת.

"— אנא, סלח לי, אדוני", אביו אמר. "הוא ילד צעיר ולכן"

אני לא מדבר איתך", אמר החייל. במבט של קמילה הוא אילץ
את אביו של טור להסיט את מבטו

החייל הסתובב חזרה אל טור.

תענה לי!" אמר הוא.

טור בלע, לא מסוגל לדבר. זה לא היה כיצד הוא דמיין לעצמו

בראש שזה יקרה.

להעליב את הכסוף זה להעליב את המלך עצמו, "ענה טור"

בהכנעה, מדקלם את מה שלמד מהזיכרון.

כן", אמר החייל. "מה שאומר שאני יכול לתת לך ארבעים צליפות"

"אם אבחר

לא התכוונתי להעליב, אדוני", אמר טור. "אני פשוט רוצה"

"להיבחר. חלמתי על זה כל חיי. בבקשה. תנו לי להצטרף אליכם

החייל הביט בו ולאט לאט, המראה שלו התרכך. אחרי הפסקה

ארובה, הוא ניער בראשו

אתה צעיר, ילד. יש לך לב גאה. אבל אינך מוכן. תחזור אלינו"

"כשתהיה גמול

עם זה, הוא הסתובב והסתער משם, בקושי מסתכל על בנים אחרים.

הוא עלה על סוסו במהרה

טור, שבור לב, צפה איך הקרוון התחיל לנוע; מהר כפי שהופיעו,

הם נעלמו.

הדבר האחרון שטור ראה היו אחיו, היושבים באחורית המרכבה

האחרונה, מביטים החוצה עליו, מגנים, לועגים. אותם הובילו מול עיניו, הרחק מכאן, אל החיים הטובים יותר.

בפנוכו, טור הרגיש כאילו רוצה למות.

כשהתלהבות סביבו דעכה, הכפריים חמקו חזרה את תוך בתיהם.

אתה מבין עד כמה טיפשי התנהגת, ילד שטותי?" התיז אביו של

טור, ומשך את כתפו. "אתה מבין שיכולת להרוס את סיכויים של אחיך?"

טור הבריש את ידי אביו מעצמו בגסות, והאב שלף אותם חזרה

והכבט עם גב היד שלו לרוחב פניו.

טור הרגיש את העקיצה של זה, והביט בחזרה על אביו. חלק ממנו,

בפעם הראשונה, רצה להחזיר את המכה לאבא בחזרה. אבל הוא החזיק את עצמו.

לך תביא את הכבשים שלי, ותחזיר אותם חזרה. עכשיו!"

וכשתחזור, על תצפה לארוחה ממני. אתה תפספס את הארוחה שלך "הלילה, ותחשוב על מה שעשית

אולי לא אחזור בכלל!" צעק טור בעודו מסתובב ונסער הרחק

משם, הרחק מביתו, לכיוון הגבעות

טור!" צעק אביו. כמה מהכפריים שנשארו ברחוב עצרו

והסתכלו.

טור פתח טיפוף, ואז בריצה, חושק להגיע רחוק מהמקום הזה ככל

שאפשר. הוא בקושי הבחין שהוא בוכה, דמעות זולגות על פניו, בעוד שכל החלומות שאי פעם היו לו מרוסקים

פרק שתיים

טור נרד במשך שעות בין הגבעות, מפעפע, עד שלבסוף הוא בחר גבע והתיישב, ידיים מצטלבות מעל רגליו, וצפה על האופק. הוא ראה את המרכבות נעלמות, ראה את ענני האבק אשר השתתהו שעות לאחר מכן.

לא יהיו עוד ביקורים. עכשיו הוא היה מיועד להישאר כאן בכפר הזה למשך שנים, מחכה להזדמנות נוספת - אם הם יחזרו אי פעם. אם אביו אי פעם יאשר לו את זה. עכשיו יהיו אלה רק הוא ואביו, לבד בבית, והאב בטוח יוצאי את כל עומק הזעם שלו עליו. הוא ימשיך להיות המשרת של אביו, שנים יעברו, והוא יגמור בדיוק כמהו, תקוע כאן, חיי חיים עלובים, חיים של עבד - בעוד שאחיו ירוויחו תהילה ומוניטין. העורקים שלו בערו מהשפלה של כך. אלה לא היו החיים שהוא צריך היה לחיות. הוא ידע זאת.

טור שבר את מוחו בחיפוש משהוא שאפשר היה לעשות, דרך כלשהי בה יוכל לשנות את המצב. אבל לא היה שום דבר לעשות. אלה היו הקלפים החיים חלקו לו.

לאחר שעות של ישיבה, הוא קם מעוצב והתחיל בדרכו חזרה למעלה בגבעות המוכרות, גבוה וגבוה יותר. באופן בלתי נמנע, הוא נסחף חזרה אל העדר, בתלולית הגבוהה. כשטיפס, השמש הראשונה ירדה מהשמיים, והשנייה הגיע אל שיאה, משליחה גוון ירקרק. טור לקח את זמנו בעודו הולך לאיטו, בהיסח דעת הוריד את קלעו ממותניו, ידית העור שלו שחוקה היטב משנים של שימוש. הוא הושיט את ידו אל תוך השק הקשור לירכו ומשש בקצות האצבעות את אוסף האבנים שלו, כל אחד חלק יותר מהשני, הם נבחרו באופן ידני מתוך

הנחלים הטובים ביותר. לפעמים הוא ירה על ציפורים; בפעמים אחרות, על מכרסמים. היה זה הרגל אשר השריש בתוך עצמו במהלך השנים. בהתחלה, הוא היה מחמיץ הכול; ואז, פעם אחת, הוא פגע במטרה נעה. מאז כוונתו הייתה טובה. כעת, השלכת אבנים הפכה לחלק ממנו – והיא עזרה לשחרר חלק מכעסו. אחיו אולי מסוגלים להעביר חרב דרך בול עץ – אבל הם לעולם לא היו מצליחים לפגוע בציפור עפה עם אבן.

מבלי לחשוב יותר מדי טור הכניס אבן לתוך הקלע, נשען לאחור, והשליך את האבן עם כל הכוח שהיה לו, מעמיד פנים שמשליך אבן על אביו. הוא פגע בענף בעץ מרוחק, והוריד אותו נקי. ברגע שהבין כי יכל להרוג חיות נעות בפועל, הוא הפסיק לכוון עליהם, חרד מכוחו ואינו חפץ לפגוע בשום דבר; כעת מטרתו היו ענפים. אלא עם כן, כמובן, שועל הגיע בעקבות העדר שלו. עם הזמן, הם למדו להתפנות מהדרך, וכבשותיו של טור, כתוצאה, היו הבטוחות ביותר בכפר.

טור חשב על אחיו, על איפה הם היו ברגע זה, והוא העלה אדים. אחרי יום נסיעה הם יגיעו אל חצר המלך. הוא יכל לדמיין את זה. הוא ראה אותם מגיעים אל תרועת החצוצרות, אנשים הלבושים במיטבם, מברכים אותם. לוחמים מברכים אותם. חברי הכסף. הם יכונסו פנימה, יינתן להם מקום מגורים בתוך צריפי הלגיון, מקום להתאמן בשדות המלך בשימוש הנשקים הטובים ביותר. כל אחד יקרא נושא כלים לאביר מפורסם. יום אחד, הם יהפכו לאבירים בעצמם, יקבלו סוסים משלהם, סמל האצולה משלהם, ויהיו להם נושאי כלים משלהם. הם ייקחו חלק בכל הפסטיבלים ויסעדו מאחורי שולחן המלך. היו אלה החיים הקסומים. והם חמקו מתוך אחיזתו.

טור הרגיש חולה פיזית, וניסה לגרש את כל המחשבות הללו מראשו. אבל הוא לא יכל. היה חלק בתוכו, חלק עמוק כלשהו, אשר

צרח עליו. הוא אמר לו לא לוותר, שגורלו היה הגול יותר מזה. הוא לא ידע מה הוא היה, אבל ידע שהוא לא היה כאן. הוא הרגיש שהוא היה שונה. אולי אפילו מיוחד. שאף אחד לא הבין אותו. ושהם כולם המעיטו בערכו.

טור הגיע אל התלולית הגבוהה ביותר והבחין בעדרו. מאומנים היטב, הם עדיין נשארו כולם ביחד, מכרסמים את בשביעות כל חלקת דשא שיכלו למצוא. הוא ספר אותם, מחפש אחר סימנים אדומים שהכתים על גבם. הוא קפא כשסיים. כבש אחד היה חסר.

הוא ספר שוב, ושוב. הוא לא יכל להאמין בזה: אחד היה חסר טור אף פעם לא איבד כבש לפני זה, ואביו לעולם לא יוותר לא על כך. גרוע יותר, הוא שנא את הרעיון שאחד הכבשים אבוד, לבדו, פגיע בתוך הערבה. הוא שנא לראות משהו חף מפשע סובל.

טור רץ אל ראש התלולית וסרק את האופק עד שמצא אותה, הרחק, במרחק כמה גבעות: הכבש היחיד, הסימן האדום על גבו. היה זה הראית שבחבורה. לבו צנח כשגילה כי לא רק שהכבשה ברחה, אבל בחרה גם, מכל המקומות, לנוע מערבה, אל דארקווד.

טור לגם. דארקווד היה מחוץ לתחום – לא רק עבור הכבשים, אלא גם עבור בני אדם. היה זה מקום מחוץ לגבולות הכפר, ומאז שלמד ללכת, טור ידע שלא להעז להיכנס לשם. הוא לעולם לא נכנס. ללכת לשם,

האגדה סיפרה, היה מוות בטוח, היערות לא מסומנות ומלאות חיות זדוניות.

טור הביט למעלה על השמיים המחשיכים, מתלבט. הוא לא יכל לתת לכבשתו ללכת. הוא חשב שאם יזוז מהר, יוכל להחזיר אותה בזמן.

לאחר מבט אחרון אחורה, הוא הסתובב וזנק בריצה מהירה,

מתרחק לכיוון מערב, אל דארקווד, עננים עבים מתאספים מעליו. היתה לו הרגשה טובענית, אך נראה כאילו רגליו הובילו אותו על דעת עצמם. הוא הרגיש שאין דרך חזרה, אפילו אם היה רוצה. היה זה כמו לרוץ אל תוך חלום רע.

*

טור האיץ במדור סדרת הגבעות מבלי לעצור, לתוך החופה של דארקווד. השבילים פסקו איכן שהיער התחיל, והוא רץ בטריטוריה לא מסומנת, עלי הקיץ כסוסות מתחת לרגליו.

ברגע שנכנס ליער הוא נבלע על ידי החשכה, האור חסום על ידי עצי האורן המתנשאים לעל. היה פה גם קר יותר, וכשחצה את הסף, הוא הרגיש צינה. זה לא היה רק מהחשכה, או הקור – היה זה ממשו אחר. משהו שלא יכל לתת לו שם. היתה זו הרגשה ש... צופים בך.

טור הביט למעלה על הענפים העתיקים, מסוקסים, עבים יותר ממנו, מתנדנדים ומחריקים ברוח קלה. הוא בקושי עבר חמישים צעדים לתוך היער כשהתחיל לשמוע קולות חיתיות מוזרות. הוא הסתובב ובקושי יכל לראות את הפתח ממנו נכנס; הוא הרגיש כבר עכשיו כאילו לא הייתה דרך החוצה. הוא התלבט.

דארקווד תמיד ישב בפריפריה של המושב ובפריפריה של תודעתו של טור, משהו עמוק ומוסתורי. כל רועה שאיבד כבש לטובת היער מעולם לא העז ללכת בעקבותיו. אפילו אביו. הגדות לגבי המקום הזה היו אפלות מדי יותר מדי מתמידות.

אבל היום משהו לגבי היום היה שונה, משהו שגרם לטור לא לדאוג על כך יותר, שגרם לו להשליך את הזהירות אל הרוח. חלק ממנו רצה לבעוט בגבולות, להתרחק ככל האפשר מהבית, ולאפשר לחיים לקחת אותו לאן שייקחו.

הוא המשיך יותר קדימה, ואז נעצר, לא בטוח לאן להמשיך מכאן. הוא הבחין בסימנים, ענפים מכופפים איפה שכבשתו הייתה חייבת לעבור, ופנה לאותו הכיוון. לאחר זמן מה, הוא פנה שוב פעם

לפני ששעה נוספת חלפה, הוא היה אבוד לחלוטין. הוא ניסה להיזכר בכיוון ממנו הגיע – אבל לא היה בטוח יותר. תחושה לא קלה התישבה בבטנו, אבל הדרך היחידה, הוא חשב, הייתה קדימה, לכן הוא המשיך הלאה.

טור הבחין בפיר של אור שמש במרחק, והמשיך לכיוונו. מוצא את עצמו מול קרחת יער קטנה, הוא עצר בקצה שלה, מעורה – הוא לא יכל להאמין למה שראה לפניו.

שם עמד, עם גבו כלפי טור, לבוש בגלימת סאטן, ארוכה וכחולה, היה בן אדם. לא, לא בן אדם – טור יכל לחוש זאת מכאן. הוא היה משהו אחר. דרואיד, אולי. הוא עמד תמיר וזקוף, ראשו מכוסה בכרדס, דומם לחלוטין, כאילו לא הייתה לו דאגה אחת בעולם.

טור לא ידע מה לעשות. הוא שמע על דרואידים, אבל אף פעם לא פגש אחד. מהסימונים על גלימתו, קישוט הזהב המשובלל, היה ברור שזה לא סתם דרואיד: היו אלה סמלי המלכות.

לאחר מה שהורגש כמו נצח, הדרואיד הסתובב באיטיות עם הפנים עליו, וברגע שעשה זאת, טור זיהה את הפנים. נשמתו נלקחה ממנו. היו אלה אחת הפנים המוכרות ביותר בממלכה: הדרואיד הפרטי של המלך. ארגון, יועץ המלך מהממלכה המערבית במשך מאות שנים. מה הוא עשה פה, הרחק מחצר המלך, באמצע דארקווד, הייתה תעלומה. טור תהה אם הוא דמיין את כל זה.

עינך אינן מטעות אותך", אמר ארגון, כשמבטו ישירות על טור. קולו היה עמוק, עתיק, כאילו מדובר על ידי העצים עצמם. עיניו השקופות והגדולות נראו, כאילו קדחו ישר דרך טור, מסכמים את

כולו. טור הרגיש אנרגיה אינטנסיבית מקרינה מהדרואיד – כאילו עמד אל מול השמש.

טור כרע ברך במיידיות וכפף את ראשו.

"אדוני", אמר הוא. "צער לי להפריע לך".

חוסר כבוד כלפי יועץ המלך היה נובע למאסר או מוות. העובדה

הזו הייתה מושרשת בתודעת טור מאז שהוא נולד.

עמוד, ילד", אמר ארגון. "אם הייתי רוצה שתשתחווה, הייתי אומר"

"לך".

באיטיות, טור קם והסתכל עליו. ארגון התקרב בכמה צעדים. הוא

עצר והתבונן על טור, עד שטור התחיל להרגיש נבוך.

"יש לך את עיני אמך", אמר ארגון.

טור היה מורתע. הוא מעולם לא פגש את אמו, ומעולם לא פגש

מישהו, מלבד אביו, שהכיר אותה. נאמר לו שהיא נפטרה בזמן

ההולדה, משהו שבגללו לטור תמיד הייתה רגשת אשמה. הוא תמיד

חשד כי זו הייתה הסיבה שמשפחתו שנא אותו

"נראה לי שבלבלת אותי עם מישהו אחר", אמר טור. "אין לי אמא"

"האומנם?" שאל ארגון עם חיוך. "האם נולדת בידי גבר בלבד"

התכוונתי להגיד, אדוני, שאמי נפטרה בהולדה. נדמה לי שאתה"

"מתבלבל לגבי".

אתה טורנינגרין, ממשפחת מקלאוד. הצעיר מבין ארבע אחים."

"האחד שלא בחרו בו

עיניו של טור נפתחו רחב. הוא לא ישע כיצד לאכל את זה. שמישהו

בקומתו של ארגון ידע מי הוא היה – היה זה יותר ממה שיכל להבין.

הוא לא תיאר לעצמו אפילו שהוא היה מוכר למישהו מחוץ לכפר

"איך... אתה יודע את זה?"

ארגון חיך בחזרה, אבל לא ענה.

לפתע טור התמלא סקרנות.

איך... "הוסיף טור, מגשש אחר מילים, "איך אתה מכיר את אמי?"

"האם פגשת אותה? מי היא הייתה?"

ארגון הסתובב והלך.

שאלות לזמן אחר, אמר הוא.

נבוך, טור צפה בו הולך. היה זה מפגש כל כך מסחרר ומסתורי,

והוא קרה כל כך מהר. הוא החליט שלא יכול לתת לארגון לעזוב;

הוא מיהר בעקבותיו.

מה אתה עושה פה?" שאל טור, ממחר להדביק אותו. ארגון, הנעזר,

במטה שלו, חפץ שנהב עתיק, צעד מהר עד מטעה. "לא חיכית לי,

"נכון?"

למי עוד?" שאל ארגון.

טור מיהר להשיגו, במעקב אחריו דרך היער, והשאיר את קרחת

היער מאחוריו.

"אבל למה אני? איך ידעת שאהיה פה? מה בדיוק אתה רוצה?"

כל כך הרבה שאלות, השיב ארגון. "אתה ממלא את האוויר. עליך"

"להקשיב במקום."

טור עקב בעוד שהם התקדמו דרך היער העבה, מנסה כמיטב

יכולתו להישאר שקט.

באת בחיפוש אחר הכבשה שאיבדת", הצהיר ארגון. "מאמץ"

"אצילי. אבל אתה מבזבז את זמנך. היא לא תשרוד"

עיניו של טור התרחבו.

"איך אתה יודע את זה?"

"אני מכיר עולמות שלעולם לא תכיר, ילד. בכל מקרה, לא כרגע"

טור תהה בעודו מטפס כדי להידבק

את לא תקשיב, למרות זאת. זהו האופי שלך. עקשן. כמו אמך."

"אתה תמשיך אחר הכבשה שלך, נחוש להצילה."

טור הסמיק כיוון שארגון קרא את מחשבותיו

הנדך ילד נמרץ", הוא הוסיף. "בעל כוח רצון חזק. גאה מדי."

"תכונות חיוביות. אבל יום אחד הן יהיו הסוף שלך

ארגון התחיל לעלות רכס אזובי, וטור המשיך בעקבותיו

אתה רוצה להצטרף ללגיון המלך", אמר ארגון.

כן!" ענה טור, בהתרגשות. "האם יש איזה שהו סיכוי עבורי?"

"התוכל לגרום לזה לקרות

ארגון צחק, צליל עמוק, חלול, אשר גרם לצינה בעמוד שדרתו של

טור.

אני יכול לגרום לקרות להכל ולכלום. גורלך כבר נכתב. אבל"

"זה תלוי בך אם תבחר בו

טור לא הבין.

הם הגיעו לראש התלולית, איפה שארגון עצר והפנה אליו את פניו.

טור נעצר כמה צעדים ממנו, ואנרגיית ארגון בערה דרכו

"גורלך הוא גורל חשוב", אמר הוא. "אל תנטוש אותו"

עיניו של טור התרחבו. גורלו? חשוב? הוא הרגיש שמתנפח מגאווה

"אני לא מבין. אתה מדבר בחידות. בבקשה, ספר לי עוד"

ארגון נעלם.

הלסת של טור נפלה למטה. הוא הסתכל בכל כיוון אפשרי, מאזין,

?תוהה. האם הוא דמיין את כל זה? האם זו הייתה אשליה כלשהי

טור הסתובב ובחן את היער; מנקודת תצפית זו, גבוה על

התלולית, הוא יכל לראות רחוק יותר מאשר לפני כן. כשהביט, הוא

זיהה תנוע במרחק. הוא שמע קול והיה בטוח שזו היא כבשתו

הוא ירד למטה דרך הרכס האזובי ומיהר בכיוון הקול, חזרה דרך

היער. כשהלך, לא יכל לנער את מפגשו עם ארגון. הוא בקושי יכל

להבין את מה שהתרחש. מה עשה כאן דרואיד המלך, מכל המקומות?
הוא חיכה לו. אבל למה? ומה הייתה כוונתו לגבי הגורל שלו?

ככל שניסה טור לפענח את זה, כך פחות היה מובן לו. ארגון הזהיר
אותו לא להמשיך, אבל באותו הזמן פתח אותו לעשות זאת. כעת,
כשהלך, הרגיש טור תחושת נבואת לב מתגברת, כאילו משהו חשוב
היה עתיד לקרות.

הוא עקף עיקול ועצר מזועזע על ידי המראה לפניו. כל חששותיו
הגרועות ביותר אושרו ברגע אחד. שיערו עמד על קצבותיו, והוא
הבין שעשה טעות חמורה בהגעתו עמוק כל כך לתוך דארקווד.

במרחק של פחות משלושים צעדים ממנו היה סיבולד. גולמני,
שרירי, העומד על ארבע, קרוב לגודל של סוס, היה זה היצור שהכי
יראו ממנו בדארקווד, אולי אפילו

בממלכה כולה. טור מעולם לא ראה אחד, אבל שמע את האגדות.
הוא דמה לאריה, אבל גדול יותר, רחב יותר, גלדו ארגמן עמוק ועיניו
זוהרות צהוב. האגדה אמרה שצבע הארגמן שלו באה מהדם של ילדים
תמימים.

טור שמע רק על כמה תצפיות ספורות של החיה הזו במשך כל חייו,
וגם אלא נחשבו למפוקפקות. יתכן וזה היה כיוון שאף אחד בעצם לא
שרד את המפגש. חלק החשיבו את סיבולד לאל היער, ולא את איזה
מין אחר, לטור לא היה מושג.

הוא לקח צעד נזהר לאחור.

הסיבולד, לסתות שלו חצי פתוחות, מהניבים נוזל ריר, הביט
בחזרה עם עיניו הצהובות. בפה שלו הייתה הכבשה הנעדרת של טור:
צועקת, עם הראש למטה, חצי מגופתה חדורות על ידי הניבים. היא
הייתה כמאט מתה. נראה כאילו הסיבולד התהולל מהריגה, בעודו
לוקח את זמנו; נדמה שהוא נהנה מלענות אותה.

טור לא יכל לסבול את הזעקות. הכבשה התנועה, חסרת עונים,
והוא הרגיש אחראי לכך.

הדחף הראשוני של טור היה להסתובב ולרוץ, אבל הוא כבר ידע
שזה יהיה חסר תועלת. החיה הזו יכלה לרוץ מהר יותר מכל דבר.
ריצה רק תעודד אותה. והוא לא יכל להשאיר את כבשתו למות ככה
הוא נעמד קפוא מפחד, וידע שחייב לפעול בדרך כלשהי
הרפלקסים שלו תפסו פיקוד. הוא הושיט את ידו לתוך נרתיקו,
הוציא אבן, והכניס אותה בתוך הקלע שלו. עם יד רועדת, הוא מטח,
לקח צעד קדימה, והשליך.

האבן שטה דרך האביר ופגע במטרתה. ירייה מושלמת. היא פגע
לכבשה בגלגל העין, והמשיכה פנימה אל תוך מוחה.

הכבשה הפכה לרפויה. מתה. טור חסך מהחיה את הייסורים
הסיבולד נעץ מבט, נעוצבן שטור הרג את הצעצוע שלו. הוא פתח
את לסתות הענק שלו באיטיות והפיל את הכבשה, אשר נחתה עם
חבטה על רצפת היער. ואז הוא כיוון את מבטו על טור.

הוא נהם בצליל עמוק ורשע שעלה מתוך בטנו
בעוד שהחיה ארבה לכיוונו, טור, הלב דופק, הכניס אבן נוספת
לתוך המקלע שלו, נשען לאחור, והתכוון לרות שוב פעם

הסיבולד שזינק לתוך ריצה מהירה, נע מהר מכל דבר שטור ראה
מתי שהו בחייו. טור לקח צעד קדימה והשליך את האבן, מתפלל שהוא
יפגע, מבין שלא יהיה לו זמן לירייה נוספת לפני שהחיה תשיג אותו

האבן פגע לחיה בעינה הימני, והוציאה אותה החוצה. הייתה זו
זריקה עצומה, כזו שהייתה מפילה חיה קטנה יותר על ברכיה

אבל זו לא הייתה חיה קטנה יותר. היצור הזה היה בלתי ניתן
לעצירה. הוא צווח מהנזק, אבל מעולם אפילו לא האט. אפילו ללא
עין אחת, אפילו עם אבן תקוע בתוך מוחו, הוא המשיך להסתער ללא

מחשבה על טור. לא היה שום דבר שטור יכל לעשות.

רגע מאוחר יותר, החיה הייתה עליו. היא הוציאה את הציפורניים הענקיות שלה וחיבטה בכתפו.

טור צווח. ההרגשה הייתה כאילו שלוש סכינים חתכו דרך בשר גופו, דם חם גועש בלי סוף מתוכו.

החיה רתקה אותו לאדמה, עם כל הארבעה. המשקל היה עצום, כמו פיל העומד על חזהו. טור הרגיש את בית החזה שלו נשבר.

החיה הרימה את ראשה לאחור, פתחה רחב את לסתותיה כדי לחשוף את הניבים שלה, והתחילה להוריד אוותם לכיוון גרונו של טור.

ברגע שעשתה זאת, טור הושיט את ידיו ותפס בגרונה; היה זה כמו להחזיר בשריר אחד. טור בקושי יכל להיאחז. ידיו התחילו לרעוד, בעוד שהניבים ירדו יותר ויותר למטה. הוא הרגיש את הנשימה החמה שלו על כל פניו, הרגיש את הריר מטפטף על צווארו. קול רעם יצא מעמקי חזהו של היצור, שורף את אוזניו של טור. הוא ידע שהוא הולך למות.

טור עצם את עיניו.

בבקשה, אלוהים. תן לי כוח. הרשה לי להילחם ביצור הזה. בבקשה. אני מתכנן לפניך. אני אעשה כל מה שתבקש. אהיה חייב לך חוב ענקי.

ומשהו קרה. טור הרגיש חום עצום עולה בתוך גופו שלו, עובר דרך עורקיו, כמו שדה אנרגיה הרץ דרכו. הוא פתח את עיניו וראה משהו שהפתיע אותו: מכפות ידיו נבע אור צהוב, וכשדחף הוא בחזרה לתוך צווארה של החיה, מדהים, אבל הוא היה מסוגל להשתוות לכוחה ולמנוע ממנה מלהתקרב.

טור המשיך לדחוף עד שהוא למעשה היה דוחף את גב החיה. כוחו

גבר והוא הרגיש קליע תותח של אנרגיה – רגע לאחר מכן, החיה עפה באוויר לאחור, טור השליך אותה עשרה צעדים טובים. היא נחתה על גבה.

טור קם על רגליו, לא מבין מה התרחש.

החיה השתלטה שוב על רגליה. ואז, בזעם, היא הסתערה שוב –

אבל הפעם טור הרגיש שונה. האנרגיה עברה דרכו; הוא הרגיש חזק יותר מאשר היה אי פעם.

כשהחיה צנחה לתוך האוויר, טור התכופף למטה, טפס אותו

בבטנה, והשליך אותה, נותן למומנטום שלה למשוך אותה.

החיה עפה דרך היער, התרסקה לתוך העץ, וקרסה על האדמה.

טור הביט, נדהם. האם הוא רק עכשיו זרק סיבולד באוויר?

החיה מצמצה פעמיים, ואז הסתכלה על טור. היא קמה על רגליה

והסתערה שוב.

הפעם, איך שהחיה זינקה, טור תפס אותה בגרונה. שניהם נפלו

על האדמה, החיה מעל טור. אבל טור התגלגל מעליה. טור אחז בה,

חונק אותה עם שתי ידיו, בעוד שהחיה המשיכה לנסות להרים את

ראשה ולמשוך אותו עם ניביה. היא רק פספסה. טור, המרגיש את כוחו

החדש, חפר את ידיו בפנים ולא עזב. הוא נתן לאנרגיה לעבור דרכו.

ובקרוב, מדהים ככל שהיה, הוא הרגיש את עצמו חזר יותר מהחיה

הוא חנק את סיבולד למוות. בסופו של דבר, החיה הפחה לרפויה

טור לא עזב למשך דקה שלמה לאחר מכן.

הוא קם לאט, מחוסר נשימה, מביט למטה, עיניים פקוחות רחב,

בעודו מחזיק את ידו הפצועה. מה קרה פה עכשיו? האם הוא, טור,

הרג הרגע סיבולד?

הוא הרגיש שזה היה אות, ביום הזה מכל הימים. הוא הרגיש באילו

משהו רב חשיבות קרה פה. הוא הרגע הרג את החיה המפורסמת

והמפחידה ביותר בכל הממלכה. לבדו. ללא נשק. זה לא נראה אמיתי.
אף אחד לא יאמין לו.

הוא הרגיש את העולם מסתובב כשהוא תהה איזה כוח השתלט עליו, מה היה פרוש הדבר, מי הוא היה באמת. האנשים היחידים הידועים כמחזיקים בכוח כזה היו הדרואידים. אבל אביו ואמו לא היו דרוואידים, אז הוא לא יכל להיות אחד.

אז שהוא כן יכל?

טור הרגיש שמישהו עומד מאחוריו, והסתובב כדי לגלות את ארגון עומד שם, מסתכל על החיה.

איך הגעת לכאן? שאל טור, נדהם.

ארגון התעלם ממנו.

האם הייתה עד למה שקרה? שאל טור, עדיין לא מאמין. "אני לא יודע איך עשיתי את זה."

אבל אתה כן יודע, השיב ארגון. "עמוק בתוך תוכה, אתה יודע."
אתה שונה מאחרים."

זה היה כמו... גל של עוצמה, אמר טור. "כמו כוח שלא ידעתי" שיש לי."

שדה האנרגיה, אמר ארגון. "יום אחד תכיר אותו די טוב. אולי" אפילו תלמד לשלוט בו."

טור חבק את כתפיו; הכאב היה מייסר. הוא הביט למטה וראה את ידו מכוסה בדם. הוא הרגיש מסוחרר, מודאג לגבי מה יקרה אם לא יקבל סיוע.

ארגון לקח שלושה צעדים קדימה, הושיט את ידו, תפס את ידו החופשייה של טור, והציב אותה חזק על הפצע. הוא החזיק אותה שם, נשען אחורה, ועצם את עיניו.

טור הרגיש תחושה חמה עוברת דרך גפו. תוך מספר שניות, הדם

הדביק על ידו התייבש, והוא הרגיש את כאבו נדעך.

הוא הביט למטה ולא הצליח להבין את זה: הוא היה מרופא. כל מה שנשאר היו שלוש צלקות במקום בו הטופרים חתכו אותו – אבל הם היו סגורים ונראו בני מספר ימים. לא היה יותר שום

טור הסתכל על ארגון בתדהמה.

"איך עשית את זה?" הוא שאל.

ארגון חייך.

"אני לא עשיתי את זה. אתה עשית. אני רק כיוונתי את כוחך."

"אבל אין לי את הכוח לרפא," ענה טור, מבולבל.

"האומנם?" השיב ארגון.

אני לא מבין. שום דבר מזה לא מסתדר לי," אמר טור, בחוסר
"סבלנות מתגברת. "בבקשה, ספר לי

ארגון הביט הצידה.

"יש דברים שעליך ללמוד עם הזמן."

טור חשב על משהו.

האם זה אומר שאני אוכל להצטרף אל לגיון המלך?" שאל הוא
בהתלהבות. "מובן שאם אני מסוגל להרוג סיבולד, אז אני מסוגל
להחזיק מעמד מול בנים אחרים."

מובן שאתה מסוגל," ענה הוא.

"אבל הם בחרו באחי – הם לא בחרו בי."

"האחים שלך לא יכלו להרוג את אחיה הזו."

טור הביט בחזרה, חושב.

"?אבל הם כבר סרבו לי. איך אצטרף אליהם?"

ממתי הלוחם צריך הזמנה?" שאל ארגון.

מילותיו שקעו עמוק בפנים. טור הרגיש את גופו מתחמם.

"האם אתה אומר שאני צריך פשוט להתייצב? לא מוזמן?"

אָרְגוֹן חַיִּיךְ.

"אַתָּה יוֹצֵר אֶת גּוֹרְלֶךָ. הָאֲחֵרִים לֹא"

טוֹר מְצַמֵּץ – וּרְגַע מְאוּחָר יוֹתֵר, אָרְגוֹן נֶעֱלָם. שׁוֹב

טוֹר הַסְּתוּבָב סָבִיב, מִסְתַּכֵּל בְּכָל כִּיּוּוֹן, אֲבָל לֹא הִיָּה שׁוֹם זָכֵר

מִמֶּנּוּ.

כֵּאֵן! "הִגִּיעַ הַקּוֹל"

טוֹר הַסְּתוּבָב וּרְאָה סֵלַע עֲנֻקִית לִפְנֵיו. הוּא הִרְגִישׁ שֶׁהַקּוֹל הִגִּיעַ

מִלְמֵלָה, וְהוּא טִיפֵס אֶת הָאֵבֶן הָעֲנֻקִית בְּמִיּוּדֵי

הוּא הִגִּיעַ לְמַעֲלָה, וְהִיָּה נֹדֵהֵם לִרְאוֹת אֶת אָרְגוֹן.

מִנְקוּדַת תְּצַפִּית זֶה, לְמֵרוֹת זֹאת, הוּא יָכַל לִרְאוֹת מֵעַל צִמְרוֹת עֲצִים

שֶׁל דְּאֶרְקוּוֹד. הוּא רָאָה אֵיכֵן דְּאֶרְקוּוֹד נִגְמַר, רָאָה אֶת הַשֶּׁמֶשׁ הַשְּׁנַיִיָּה

הּוֹפְכֵת לִירוּק כְּהָהּ, וּמֵעַל כָּל זֶה, הַכְּבִישׁ הַמּוֹבִיל אֶל חֶצֶר הַמֶּלֶךְ

"הַדֶּרֶךְ פְּתוּחָה עֲבוּרֶךָ לְקַחְתָּ," הִגִּיעַ הַקּוֹל. "אִם אַתָּה מֵעַז"

טוֹר הַסְּתוּבָב אֲבָל לֹא רָאָה אֶף אֶחָד. הִיָּה זֶה רֶק קוֹל, מֵהִדְהֵד. אֲבָל

הוּא יָדַע שֶׁאָרְגוֹן הִיָּה שָׁם, אִיפְשָׁהוּ, מִמְרִיץ בְּעֵדוֹ הַלְּאָה. וְהִרְגִישׁ, עֲמוּק

בְּפָנִים, שֶׁהוּא צָדֵק.

לֹלֵא רְגַע הַיְסוּס נּוֹסֵף, טוֹר יֵרֵד בְּמַהֲרָה מֵהַסֵּלַע וַיֵּצֵא לְדַרְכוֹ דֶּרֶךְ

הַיַּעַר אֶל הַכְּבִישׁ הַמְרוּחָק.

בְּמֵאוֹן אֶל גּוֹרְלוֹ.

פרק שלוש

המלך מקגיל – שמנמן, עגול-חזה, עם זקן עבה מדי עם אפור, שיער ארוך לתאום, ומצח רחב מקומט על ידי קרבות רבים – עמד על הסוללה העליונה של ארמונו, מלכתו לצידו, והשגיח על החגיגות הפוררות. אדמותיו המלכותיות השתרעו מתחתיו בכל תפארתן, נמתחים הרחק ככל שהעין יכלה לראות, עיר משגשגת מוקפת חומה על ידי אבני המבצרים העתיקים. חצר המלך. מחוברים ביניהם על ידי מבוך של רחובות מתפתלים ישבו בנייני אבן מכל צורה וגודל – עבור הלוחמים, המשגיחים, הסוסים, הכסופים, הלגיון, השומרים, הצריפים, הנשקים, הנשקיה – ובין כל אלה, מאות מגורים עבור ההמון של אנשיו, אשר בחרו לחיות בתוך חומות העיר. בין הרחובות הללו התפרסו אקרים של דשא, גנים מלכותיים, רחבות אבן מרופדת, מזרות העולות על גדותיהן. חצר המלך שופרה במהלך המאות שנים, על ידי אב שלו, ועל ידי האב של האב לפני כן – ולכן היא הייתה בשיא התפארת שלה. ללא ספק, היה זה כעת המעוז הבטוח ביותר בממלכה המערבית של הטבעת.

מקגיל היה מבורך עם הלוחמים הטובים והנאמנים ביותר שאף מלך לא ידע כמותם, ובזמן חייו, אף אחד לא העז לתקוף. המקגיל השביעי להחזיק בכס, הוא החזיק אותו היטב בשלושים ושתים שנות מלכותו, היה מלך טוב ונבון. הארץ שגשגה גדולות בתקופת שלטונו. הוא הכפיל את מימדי צבאו, הרחיב את הערים שלו, הביא שפע לעמו, ואף לא תלונה אחת הייתה להימצא בין אנשיו. הוא היה ידוע כמלך נדיב, ולא הייתה תקופה כזו של שפע ושלוש כמו שמאז שלקח את הכס מהשפרדוקסאלי היה בדיוק הדבר שהחזיק את מקגיל ער בלילות.

כיוון שמקגיל הכיר את ההיסטוריה שלו: בכל התקופות, לא הייתה מעולם מתיחה כה ארוכה ללא מלחמה. הוא לא תהה יותר אם תהיה התקפה – אלא מתי. וממי תבוא.

האיום הגדול ביותר, כמובן, היה ממעבר לטבעת, מהאימפריה של פראים אשר שלטו בפריפריה של וואילדס, אשר שעבדה את כל האנשים מחוץ לטבעת, מעבר לקניון. עבור מקגיל, ושבעת הדורות לפניו, הוואילדס מעולם לא הווה איום ישיר. בגלל הגיאוגרפיה הייחודית של ממלכתו, בצורת מעגל מושלם – טבעת – המופרד משאר העולם בקניון עמוק ברוחב של מייל, ומוגן על ידי שריון אנרגיה, אשר פעל מאז מלכות המקגיל הראשון, לא היה להם הרבה מה לפחד מהוואילדס. הפראים ניסו פעמים רבות לתקוף, לחדור דרך השריון, לחצות את הקניון; הם לא הצליחו אפילו פעם אחת. כל עוד הוא ואנשיו נשארו בתוך הטבעת, לא היה שום איום חיצוני.

זה לא אמר, בכל זאת, שלא היה שום איום מבפנים. וזה היה מה שהשאיר את מקגיל ער עד מאוחר בלילות. זו, למעשה, הייתה המטרה של חגיגות היום: נישואין של בתו הבכורה. החתונה המאורגנת במיוחד בכדי לפייס את אויביו, לשמר את השלום השביר בין ממלכות מזרחית ומערבית של הטבעת.

בעוד שהטבעת התפרסה לאורך חמש מאות מייל טובות בכל כיוון, היא הייתה מחולקת בדיוק באמצע על ידי רכס הרים. האדמות הגבוהות. בצידו השני של האדמות הגבוהות התמקדה הממלכה המזרחית, השולטת בחצי השני של הטבעת. והממלכה היא, נשלטה במשך מאות שנים על ידי היריבים שלהם, המקקלאודים, ניסתה תמיד לשבור את הסכם השביר עם המקגילים. המקקלאודים היו נרגנים, לא מרוצים עם חלקם, משוכנעים כי הצד שלהם של הממלכה ישב על אדמה פורייה פחות. הם התחרו על אדמות גבוהות גם כן

מתעקשים שכל רכז ההרים היה שלהם, כאשר לפחות חצי ממנו השתייך למקגילים. התכתשויות על נושא הגבולות היו תמידיות, וכך גם איומים לפלישה.

בעוד שמקגיל הרהר על כל זה, הוא היה מעוצבן. המקקלאודים צריכים להיות שמחים; הם היו בטוחים בתוך הטבעת, מוגנים על ידי הקניון, הם ישבו על האדמות הנבחרות ביותר, ולא היה להם דבר לפחד ממנו. למה לא יכלו להיות מרוצים עם החצי שלהם של הטבעת? היה זה רק מכיוון שמקגיל חיזק את צבאו עד כדי כך, שפעם ראשונה בהיסטוריה, המקקלאודים לא העזו לתקוף. אבל מקגיל, המלך הנבון שהיה, חש משהו באופק; הוא ידע שהשלום הזה לא יכל להימשך. לכן, הוא ארגן את החתונה הזו של בתו הבכורה לנסיך בכור של מקקלאודים. וכעת היום הגיע.

הוא הביט למטה, הוא ראה פרוסים מתחתיו אלפי נתינים לבושים טוניקות בצבעים בהירים, מסתננים מכל פינה של הממלכה, משתי הצדדים של האדמות הגבוהות. כמאט כל הטבעת כולה, כולה נשפכים לתוך המבצר. אנשיו התכוננו במשך חודשים, פקדו לעשות כך שהכול יראה משגשג, חזק. לא היה זה רק היום לנישואין; היה זה היום לשלוח מסר למקקלאודים.

מרגיל סרק את מאות החיילים שלו מתיישרים בצורה אסטרטגית לאורך הסוללות, בתוך העצים, בין החומות, יותר חיילים מאשר היה מצטרך – והרגיש מרוצה. היה זה מראה הכוח שחפץ. אבל הוא הרגיש גם על הסף; האווירה הייתה טעונה, בשלה להתנגשות. הוא כיווה ששום חום מוח, מוצת במשקה, לא יקום מאף אחת מהצדדים.

הוא בחן את שדות התחרויות, שדות המשחקים, וחשב על היום יבוא, הממולא במשחקים ותחרויות וכל סוגי חגיגות. יהיו הן מתוחות. המקקלאודים בטוח יופיעו עם צבא קטן משלהם, וכל תחרות, כל

מאבק, כל מרוץ, יקבל משמעות. אם אפילו אחד מאלו היה הולך גחון, הוא היה מתפתח לקרב.

"מלכי?"

הוא הרגיש יד רכה על שלו והסתובב לראות את מלכתו, קראה, עדיין היפה מכל הנשים הכיר אי פעם. נשואה אליו באושר לאורך כל תקופת מלכותו, היא נשאה לו חמישה ילדים, שלושה מהם בנים, ולא התלוננה אפילו פעם אחת. יתרה מכך, היא הפכה ליועצת המהימנה ביותר שלו. עם הליכת השנים הוא הבין שהיא הייתה נבונה יותר מכל אנשיו. למעשה, נבונה יותר ממנו.

היום הוא יום פוליטי, "אמרה היא." "אבל גם יום הנישואים של" "בתנו. נשא ליהנות. הוא לא יקרה פעמים."

אני דאגתי פחות כשלא היה לי כלום, "השיב הוא." "כעת כשיש לנו את הכול, הכול מדאיג אותי. אנחנו בטוחים. אבל אני לא מרגיש בטוח."

היא הסתכלה עליו בחזרה בעיניים רחמניות, גדולות ובצבע לוז; הם נראו כאילו החזיקו בחוכמת העולם. רסיסה ירדו, כפי שנהגו לעשות תמיד, נראים רק טיפה ישנוניים, והיו ממוסגרים על ידי שערה היפה, חלק וחום, בגוון עדין של אפור, אשר נפל על שתי צידי פניה. נוספו לה כמה כמטים, אבל היא לא השתנתה אפילו טיפה.

זה בגלל שאינך בטוח, "היא אמרה." "אף מלך אינו בטוח. יש יותר מרגלים בחצר שלנו מאשר אי פעם תרצה לדעת. וזו היא הדרך של הדברים."

היא נשנע כלפיו, נישקה אותו וחייכה.

"נסה ליהנות מזה," היא אמרה. "זו היא חתונה אחרי הכול"

עם זאת, היא הסתובבה וירדה מהסוללה.

הוא צפה בה הולכת, ואז הסתובב והביט על חצרו. היא הייתה

צודקת; היא תמיד הייתה צודקת. הוא אכן רצה ליהנות מזה. הוא אהב את בתו הבכורה, ואכן הייתה זו חתונה אחרי הכול. היה זה היום היפה ביותר של תקופת השנה היפה ביותר, אביב בשיאו, עם קיץ מפציר, שתי השמשות מושלמים בתוך הרקיע, ורוחות קלות ביותר נרגשות. הכול היה בפריחה מלאה, עצים בכל מקום מוצפים בלוח צבעים של ורודים, סגולים, כתומים ולבנים.

לא היה משהו שחפץ בו יותר מאשר לרדת למטה ולשבת עם אנשיו, לצפות בביתו מתחתנת, ולשתות פינטות של אייל עד שלא היה יכול לשתות יותר.

אבל הוא לא יכל. הייתה לו רשימה ארוכה של חובות לפני שיכל היה לדרוך אל מחוץ לארמונו. אחרי הכול, יום החתונה של בתו משמעותו הייתה התחייבות עבור המלך: הוא צריך היה להיפגש עם מועצתו; עם ילדיו; ועם שורה ארוכה של העותרים, אשר היה להם את הזכות לראות את המלך ביום הזה. יהיה לו מזל אם היה מספיק לצאת מהארמון בזמן למקס שקיעת השמש.

*

מקגיל, לבוש בבגדי המלכות המיטביים שלו, מכנסי קטיפה שחורות, חגורה זהבה, גלימה מלכותית העשויה הממשי הסגול והזהב הטובים ביותר, מעטפת לבנה, מגפי עור זוהרות עד לשוקיו, וחובש את כתרו – חישוק זהב מצועצע עם אבן אודם גדולה ממוקמת במרכזה – צעד בשחצנות דרך מסדרונות הארמון, מוקף במטפלים. הוא פסע דרך חדר אחר חדר, יורד במדרגות דרך המעקה, חותך דרך חדרי המלכות שלו, דרך עולם קשתי ענק, עם תקרת הרם שלה ושורות של זכוכיות צבעוניות. לבסוף, הוא הגיע לדלת אלון עתיקה, עבה כגזע

עץ, אותה פתחו נתיניו לפני שהתפנו לצדדים. חדר הכס

היועצים שלו עמדו בדום כשמקגיל נכנס, הדלת נסגרה בטריקה מאחוריו.

תתיישבו, "אמר הוא, נמהר יותר מהרגיל. הוא היה עייף, ביום" הזה במיוחד, מרשמיות אינסופית של השליטה בממלכה, ורצה לסיים איתם מהר.

הוא התהלך לאורך חדר הכס, אשר מעולם לא הספיק להרשים אותו. התקרה שלו המריאה חמישים רגל לגובה, קיר אחד שלם הווה לוח של זכוכית צבעונית, קירות וריצפה עשויים אבן בעובי של רגל. החדר בלי בעיה יכל לכנס מאה מכובדים. אבל בימים כמו היום, כשהתכנסה מועצתו, היו שם רק הוא ומספר יועציו בתפאורה החלולה. החדר נשלט בידי שולחן רחב בצורת חתי מעגל, מאחוריו עמדו יועציו.

הוא הלך ביהירות דרך הפתח, ישירות באמצע, אל הכס שלו. הוא עלה במדרגות האבן, עבר את האריות המגולפים, ושקע בתוך רפידת כריות הקטיפה האדומה של כסו, מחושל כולו בזהב. אביו ישב על הכס הזה, כמו גם האב שלו, וכל המקגילים שלפניו. כשישב, הרגיש מקגיל את הכובד של אבות – של כל הדורות – על עצמו.

הוא עבר על היועצים הנוכחים. היה כאן את ברום, הגנרל הדגול ביותר שלו והיועץ לענייני צבא; קולק, גנרל לגיון הבנים; אברטול, הזקן שבחבורה, איש מלומד והיסטוריון, מנחה המלכים מזה שלוש דורות; פירט, יועצו על ענייני הפנים של החצר, איש דק, עם שיער אפור קצר ועיניים חלולות אשר אף פעם לא נשארו דוממות. פירט לא היה אדם שמקגיל אי פעם בטח בו, והוא גם מעולם לא הבין את התואר שלו. אבל האב שלו, והאב שלפניו, החזיקו יועץ לענייני החצר, ולכן מתוך כבוד אליהם, שמר על כך גם הוא. היה כאן את אוון, הגזבר

שלו; בראדאייג, יועצו לענייני חוץ; איירנאן, המוכס שלו; דוואייך, יועצו בענייני ההמון; וקלוויין, המייצג של האצולה

מובן שלמלך הייתה סמכות מוחלטת. אבל הממלכה שלו הייתה ממלכה ליבראלית, ואביו תמיד התגאה בכך שנתן לאצילים קול בכל העניינים, מתועל דרך נציגם. היסטורית היה זה מאזן לא יציב בין המלכות לבין האצילים. כיום הייתה ביניהם הרמוניה, אבל בתקופות אחרות היו התקוממויות ומאבקי כוח בין האצולה לבין המלוכה. היה זה מאזן טוב.

כשסרק מקגיל את החדר, הוא זיהה שאדם אחד היה חסר: אותו האיש עמו הפץ לשוכח הכי חזק – ארגון. כרגיל, מתי ואיכן יתגלה היה בלתי צפוי. העובדה הרגיזה את מקגיל עד אינסוף, אבל לא הייתה לו בררה, אלא לקבל זאת. דרכם של דרוואידים היה כמוס עבורו. ללא נוכחותו, מקגיל הרגיש עוד יותר חסר סבלנות. הוא רצה לסיים עם זה, לעבור לאלף דברים אחרים אשר המתינו לו לפני החתונה

הקבוצה של יועצים ישבה עם הפנים כלפיו סביב שולחן חצי-עיגולי, מפוזרים כל עשרה צעדים, כל אחד יושב על כסא מאורן עתיק עם ידיות עץ עם חריטה מפורטת

מלכי, אם יורשה לי להתחיל, "קרא אוון"

"הנך רשאי. ותהיה קצר עם זה. זמני צר היום"

בתוך תקבל שפע של מתנות היום, אשר, כולנו מקווים, ימלאו את גנזיה. אלפי האנשים המשלמים מס הוקרה, מצייגים מתנות לך אישית, וממלאים את בתי הבשת והפונדקים שלנו, יעזרו למלא את הגנזים שלנו גם. יחד עם זאת, ההכנות לחגיגות של היום ירוקנו כמות משמעותית מהאוצר המלכותי. אני מציע העלאה במיסוי העם, ויתכן גם האצילים. מס חד פעמי, כדי להסיר את הלחץ של המאורע האדיר הזה."

מקגיל ראה את הדאגה על פניו של גזברו, ובטנו צנחה מהמחשבה שהאוצר יתרוקן. עם זאת, הוא לא יעלה את המסים

עדיף שיהיה אוצר דל ונתינים נאמנים, השיב מקגיל. "עושרנו".
"בא מתוך השמחה של הנתינים שלנו. אנו לא נטיל עוד יותר

"- אבל מלכי, אם אנחנו לא"

"?אני החלטתי. מה עוד"

אווו שקע חזרה, מדוכדך

מלכי, "אמר ברום בקולו העמוק. "לפי פקודתך, הצבנו תפזורת" של כוחותינו בחצר למשך האירוע של היום. תצוגת הכוח תהיה מרשימה. אבל אנחנו מפוזרים דל. במקרה ותהיה התקפה במקום אחר
"כלשהו בממלכה, נהיה פגיעים"

מקגיל הדהד, שוקל היטב

"אויבינו לא יתקפו אותנו בזמן שאנו מאכילי אותם"

האנשים צחקו

"?ואילו חדשות מהאדמות הגבוהות"

לא דווה על שום פעילות במשך שבועות. נראה שכוחותיהם ירדו".
"למטה בהכנה לחתונה. אולי הם מוכנים לעשות שלום"

מקגיל לא היה בטוח

זה אומר שאו שארגון החתונה עבד, או שהם מחכים לתקוף אותנו"
בזמן אחר. ואיזה מבין השניים אתה חושב שקורה, איש זקן?" שאל
מקגיל, והסתובב אל אברטול

אברטול כחכה בגרונו, קולו, כשענה, צרוד: "מלכי, אביך והאב של אביך לפניו מעולם לא בטחו במקקלאודים. רק בגלל שהם
"שוכבים ישנים, לא אומר שהם לא יתעוררו"

מקגיל הנהן, מעריך את הרגש

ומה עם הלגיון?" שאל הוא, פונה אל קולק"

היום אנו מברכים מגויסים חשדים, "ענה קולק, עם מנוד ראש" זריז.

הבן שלי בינם? שאל מקגיל.

"הוא עומד גאה איתם כולם, ילד טוב שכמוהו"

מקגיל הנהן, ואז פנה אל בראדאייג.

"ואילו חדשות ממעבר לקניון?"

מלכי, הפטרולים שלנו זיההו יותר ניסיונות לפרוץ את הקניון בשבועות האחרונים. יתכן ויש סימנים לכך שהוואילדס מתגייסים למתקפה."

לחש מהוסס התפזר בין האנשים. מקגיל הרגיש את בטנו מתכווצת מהמחשבה. שריון האנרגיה היה בלתי אפשרי לפריצה; עדיין, זה לא נבא שום דר טוב.

ומה יקרה במידה ותפרוץ מתקפה בהיקף מלא? שאל הוא.

כל עוד השריון פעיל, אין לנו מה לחשוש. הוואילדס לא הצליחו לפרוץ את הקניון במשך מאות שנים. אין סיבה לחשוב אחרת."

מקגיל לא היה בטוח. המתקפה מבחוץ איחרה את מועדה הרבה יותר ממה שהיה צפוי, והוא לא יכל שלא לתהות מתי היא תתרחש.

מלכי, "אמר פירט בקול האף שלו, "אני מרגיש מחויב להוסיף כי" החצר שלו מלא במכובדים רבים ממלכת מקקלאוד. לא לבדר אותם יחשב לעלבון מצדך, יריבים או לא. הייתי מציע שתבלה את שעות הצהריים שלך מברך את כל אחד מהם. הם הביאו עמם פמליה אחבה, מתנות רבות – וגם, השמועה אומרת, מרגלים רבים."

מי יודע, אולי המרגלים כבר כאן? שאל מקגיל בחזרה, מביט בזהירות על פירט כשאמר – ותוהה, כמו תמיד, אם לא היה אחד בעצמו.

פירט פתח את פיו כדי לענות, אבל מקגיל נאנח והרים את כף

ידו, היה לו מספיק. "אם זה הכול, כעת אני אעזוב, בכדי להצטרף לחתונת בתי".

מלכי, "אמר קלווין, מכחכח בגרונו, "כמוכן, ישנו עוד עניין אחד". המסורת, ביום חתונת הבכור שלך. כל מקגיל נקב בשם יורשו. האנשים צפו ממך לעשות את אותו הדבר. הם מזמזמים. לא יהיה זה מומלץ ללאכזבם. במיוחד בעוד שחרב הגורל עדיין ניח

תרצה שאנקוב בשם יורשי בעודי בשיא כוחותי?" שאל מקגיל.
מלכי, לא התכוונתי לשום עלבון, "מעד קלווין, מביט בדאגה" מקגיל הרים את כף ידו. "אני מכיר את המסורת. ואכן, אני אנקוב בשם אחד היום".

התוכל לידע אותנו לגבי מי הוא?" שאל פירט.
מקגיל נעץ בו מבט מלמעלה, נרגז. פירט היה רכלן, והוא לא בטח בבן אדם הזה.

"תדע את החדשות בזמן הנכון".
מקגיל קם, והאחרים קמו גם הם. הם השתחבו, הסתובבו, והזדרזו החוצה מהחדר.

מקגיל עמד שם חושב במשך הוא לידע כמה זמן. בימים כאלה הוא חפץ שלא להיות מלך

*

מקגיל ירד מהכס שלו, המגפיים מהדהדות בשטיקה, וחצה את החדר. הוא פתח את דלת האורן העתיקה בעצמו, משך בידית הברזל, ונכנס אל חדר צדדי.

הוא נענה משלווה ובדידות של החדר חמים הזה, כמו תמיד, קירותיו בקושי עשירים צעדים בכל כיוון, ועם זאת עם תקרה גבוהה

מאוד וקמורה. החדר היה בנוי כולו מאבן, עם חלון זכוכית צבעונית, קטן ועגול בתוך הקיר. האור נמזג פנימה דרך הצהובים והאדומים שלו, מאיר חפץ יחיד בחדר שאחר היה ריק.

חרב הגורל.

הוא נמצא שם, באמצע החדר, שוכב אופקית על שיני ברזל, כמו אישה מפתה. כמו שעשה כשהיה ילד, מקגיל התקרב אליו, עקף אותו, בחן אותו. חרב הגורל. החרב האגדית, מקור העוצמה והכוח של הממלכה כולה, מדור אחד למשנהו. כל מי שהיה לו הכוח להניף אותו נהיה האחד הנבחר, האחד המיועד לשלוט בממלכה כל חייו, לשחרר את הממלכה מכל איומים, בתוך ומחוץ לטבעת. הייתה זו אגדה יפה לגדול איתה, וברגע שנמשח בתור מלך, מקגיל ניסה להניף אותו בעצמו, כיוון שרק מלכי מקגיל היה מותר להם לנסות. המלכים לפניו, כולם נכשלו. הוא היה סבור כי הוא שונה. הוא היה בטוח שהוא האחד.

אבל הוא טעה. כמו כל מלכי מקגיל האחרים שקדמו לו. וכישלונו הכתימה את מלכותו מאז אותו היום.

כשהביט בו בעת, הוא בחן את הלהב הארוך שלו, עשוי ממתכת מסתורית שאף אדם יכל לפענח. מקור החרב היה עוד יותר מעורפל, השמועה אמרה כי עלה מתוך האדמה בזמן רעידה.

בעת בחינתו, הוא חווה בפעם נוספת את עקיצת הכישלון. הוא יכל להיות מלך טוב, אבל הוא לא היה האחד. אנשיו ידעו זאת. אויביו ידעו זאת. הוא יכל להיות מלך טוב, אבל לא משנה מה עשה, הוא לעולם לא יהיה האחד.

במידה והיה, הוא חשד שהיה הרבה פחות אי שקט בחצרו, פחות מזימות. האנשים שלו היו בוטחים בו יותר ואויביו לא היו אפילו שוקלים לתקוף. חלק ממנו כיווה שהחרב פשוט תעלם, והאגד יחד

איתו. אבל הוא ידע שהיא לא תעלם. זאת הייתה הקללה – והכוח – של האגדה. חזקה יותר, אפילו, מצבא.

משקל החרב כבד, "נשמע קול"

מקגיל הסתובב, מופתע שיש איתו מישהו בחדר הקטן.

שם, עומד בפתח הדלת, היה ארגון. מקגיל זיהה את קולו לפני

שראה אותו והיה בו מניית מגורה מכך שלא הופיע מוקדם יותר ושמה שהיה איתו כאן עכשיו.

אתה איחרת, "אמר מקגיל"

תחושת הזמן שלך לא תקפה עבורי, "השיב ארגון"

מקגיל הסתובב חזרה אל החרב.

האם אי פעם חשבת שאהיה מסוגל להניף אותי?" שאל הוא

"מהוררה. "שיום אחד אני אהפוך למלך

לא, "השיב ארגון יבש"

מקגיל הסתובב והסתכל עליו.

"ידעת שאני לא אהיה מסוגל. ראית את זה, נכון?"

"כן."

מקגיל הרהר על זה.

"מפחיד אותי כשאתה עונה ישירות. זה לא דומה לך"

ארגון נשאר שקט, ובסופו של דבר מקגיל הבין שהוא לא יגיד יותר

דבר.

אני נוקב בשם היורש שלי היום, "אמר מקגיל. "זה מרגיש עקר,

לנקוב בשם היורש ביום הזה. זה מפשיט את שמחת המלך מחתונת ילדתו."

"אולי שמחה כזו נועדה להיות מיתנה"

אבל נשארו לי כל כך הרבה שנים למלוך, "התחנן מקגיל"

יתכן שלא כל כך הרבה כפי שאתה חושב, "ענה ארגון"

?מקגיל צמצם את עיניו, תוהה. האם היה זה מסר

אבל ארגון לא הוסיף דבר

שישה ילדים. את מי אני אמור לבחור?" שאל מקגיל

"למה לשאול אותי? אתה כבר בחרת"

מקגיל הסתכל עליו. "אתה רואה הרבה. ובכן, זה נכון. אבל אני

"עדיין רוצה לדעת מה אתה חושב

אני חושב שעשית בחירה נכונה," אמר ארגון. "אבל תזכור: מלך"

לא יכול לשלוט מתוך הקבר. ללא קשר במי אתה חושב שאתה בוחר,

"לגורל יש דרך משלו לבחור."

האם אני אחיה, ארגון?" שאל מקגיל בכנות, שואל את השאלה"

שתשובתה רצה לדעת מאז התעורר לילה לפני כן מחלום רע נוראי

חלמתי בלילה שעבר על עורב," הוסיף הוא. "הוא בא וגנב את"

הכתר שלי. ואז אחד אחר סחב אותי הרחק. וכשעשה זאת, ראיתי

את ממלכתי פרוסה מתחתי. היא הפכה לשחורה כשהלכתי. עקרה.

"שממה."

הוא הסתכל על ארגון, עיניו דומעות

"?היה זה חלום? או משהו יותר"

חלומות הם תמיד משהו יותר, לא כך?" שאל ארגון"

מקגיל נפגע על ידי תחושה טובענית

"איכן הסכנה? רק תגיד לי את זה"

ארגון התקרב קרוב והביט בתוך עיניו עם אינטנסיביות כזו,

שמקגיל הרגיש כאילו הביט לתוך מימד אחר לגמרי

ארגון נשען קדימה, לחש

"תמיד קרוב יותר ממה שאתה חושב"

פרק ארבע

טור התחבא בתוך קש באחור של עגלה בעוד שזו טלטלה אותו לאורך כביש הכפר. הוא עשה את דרכו אל הכביש לילה לפני וחיכה בסובלנות עד שעגלה גדולה מספיק שלא ישימו עליו לב תעבור ליד. אז היה כבר חשוך, והעגלה דהרה ממול בדיוק לאט מספיק בכדי שהוא ישיגו אותה בריצה טובה ויקפוץ פנימה מאחור. הוא נחת בתוך החציר וכבר את עצמו בפנים. למזלו, העגלון לא הבחין בו. טור לא ידע בוודאות אם העגלה נעסה אל חצר המלך, אבל היא נעה באותו הכיוון, ועגלה בגודל כזה, ואם סימולים כאלו, יכלה לנסוע לכמה מקומות אחרים.

בעוד שרכב טור דרך הלילה, הוא נשאר ער שעות, חושב על מפגשו עם הסיבולד. עם ארגון. על הגורל שלו. הבית הקודם שלו. על אמו. הוא חש שהיקום ענה לו, סיפר לו שהיה לו גורל אחר. הוא שכב שם, ידיים שלובות מאחורי ראשו, והביט למעלה בשמי הלילה, הנראים דרך הבד המרופט. הוא צפה ביקום, בהיר כל כך, הכוכבים האדומים שלו כל כך רחוקים. הוא היה נרגש כיוון שלראשונה בחייו, הוא החל במסע. הוא לא ידע לאן, אבל הוא נסע. בדרך זו או אחרת, הוא יעשה את דרכו אל חצר המלך.

כשפתח טור את עיניו היה זה בוקר, האור הציף פנימה, והוא הבין שנסחף. הוא התיישב בזריזות, מסתכל מסביב, נוזף בעצמו על כך שישן. הוא צריך היה להיות ערני יותר – היה לו מזל שלא גילו אותו העגלה עדיין נעה, אבל ללא טלטולים כמו לפני. זה יכל היה לומר רק דבר אחד: כביש טוב יותר. הם בטח היו בקרבת עיר. טור הביט למטה וראה עד כמה הכביש היה חלק, בלי אבנים, או בורות, ומיושר

על ידי צדפות לבנות טובות. לבו פעם מהר יותר; הם התקרבו אל חצר המלך.

טור הביט החוצה מאחור העגלה והיה המום. רחוב ללא רבב היה מוצף עם פעילות. עשרות עגלות, בכל מיני צורות וגדלים הנושאות כל מיני דברים, מילאו את הדרכים. האחת הייתה עמוסה בפרוות; השנייה בשטיחים; האחרת בתרנגולים. ביניהן עברו מאות סוחרים, חלק מובילים בקר, אחרים סוחרים סלים של סחורות על ראשיהם. ארבעה גברים סחבו צרור של משי, מאזנים אותו על ישי מוטות. היה זה צבא של בני אדם, כולם הולכים לכיוון אחד.

טור הרגיש חי. הוא מעולם לא ראה כל כך הרבה אנשים בבת אחת, כל כך הרבה מוצרים, כל כך הרבה מתרחש. הוא חי בכפר קטן כל חייו, וכעת הוא היה ברכות, בלוע על ידי אנושות.

הוא שמע קול חזק, נהמת שרשראות, טריקה של חתיכת עץ ענקית, חזקה כל כך שהאדמה רעדה. רגעים מאוחר יותר צליל אחר, של פרסות סוסים מקישות על עץ. הוא הביו למטה והבין שהם חצו גשר; מתחתם הם עברו חפיר. גשר נע.

טור הוציא את ראשו החוצה וראה עמודי אבן עצומים, שאר ברזל ממוסמר למעלה. הם עברו דרך שער המלך.

היה זה השער הגדול ביותר שראה אי פעם. הוא הביט למעלה על הקוצים, מתפעל שאם היו נופלים, היו פורסים אותו לחציים. הוא הבחין בארבעה מכסופי המלך שומרים על הכניסה, והלב שלו דפק מהר יותר.

הם עברו דרך מנהרת אבן ארוכה, ואז רגעים מאוחר יותר הרקיע נפתח שוב. הם היו בתוך חצר המלך.

טור בקושי יכל להאמין לכך. היה כאן אפילו עוד יותר עסוק, אם זה בכלל היה אפשרי – מה שנראה כמו אלפים של אנשים, מיילים

בכל כיוון. היו כאן מתיחות ארוכות של דשא, קצוץ בצורה מושלמת, ופרחים פורחים בכל מקום. הכביש התרחב, ולצדו היו דוכנים, מוכרים, ובנייני אבן. ובתוך כל זה, אנשי המלך. חיילים, מקושטים במדי שריון. טור הצליח להגיע

בהתלהבותו, הוא נעמד בהסח דעת; איך שעשה זאת, העגלה נעצרה לרגע, והשליחה אותו מתגלגל לאחור, נוחת על גבו בתוך הקש. לפני שהצליח לקום, נשמע הצליל של עץ יורד, והוא הביט למעלה וראה איש זקן כועס, קירח, לבוש בסמרטוטים וזועף. העגלון הושיט את ידיו, טפס את טור בקרסוליו עם ידיו הגרמיות, ומשך אותו החוצה

טור עף באוויר, ונחת קשה על גבו בעפר הכביש, בעודו מעלה ענן של אבק. צחוק עלה מסביבו

פעם הבאה שתרכב בעגלה שלי, ילד, יהיו עליך האזיקים! יש לך!"
!"מזל שאני לא קורא לכסופים עכשיו

האיש הזקן הסתובב וירק, ואז מיהר חזרה על עגלתו והכה בסוסיו להמשיך קדימה

נבוך, טור אסף את מחשבותיו באיטיות וקם על רגליו. הוא הסתכל סביבו. עובר דרך אחד או שניים צחקקו, וטור לעג בחזרה עד שהם לא הסיטו את מבטם. הוא הבריח את העפר מעצמו ושפשף את ידיו; גאוותו נפגעה, אבל לא גופו

מצב רוחו חזר אליו כשהסתכל מסביבו, מסונוור, ומבין כי צריך להיות שמח שלפחות הגיע עד כאן. עכשיו כשהיה מחוץ לעגלה הוא יכל להביט מסביבו בחופשיות, ומראה יוצא דופן היה זה: החצר התפרסה רחוק ככל שהעין יכלה לראות. במרכזה עמד ארמון אבן מפוארת, מוקף במגדלים, חומות אבן מבוצרות מכותרות בעקות, על גבי אלו, בכל מקום, סייר צבא המלך. בכל מקום מסביבו היו שדאות ירוקים, מתוחזקים היטב, רחבות אבן, מזרקות, חורשות עצים. זאת

הייתה עיר. והיא הייתה מוצפת באנשים.

בכל מקום זרמו כל מיני אנשים – סוחרים, חיילים, מכובדים – כולם מהרו כל כך. לקח לטור כמה דקות להבין שמהו מיוחד היה מתרחש. בעוד שנסחף אחרי כולם, הוא ראה הכנות שהיו נעשות – כיסאות הוקמו, הורם מעמד. נראה כאילו הם מתכוונים לחתונה.

לבו החסיר פעמה כשראה, במרחק, נתיב התכתשות, עם מסלול עפר ארוך שלו וחבל המחצה. בשדה אחר, הוא ראה חיילים משליכים חניתות במטרות רחוקות; באחר, קשתים מכוונים על קש. נראה כאילו בכל מקום היו משחקים, תחרויות. הייתה גם מוזיקה: עוד וחליל ומצלתיים, להקות של מוזיקאים מסתובבים; ויין, חביות ענקיות מגולגלות החוצה; ואוכל, שולחנות שהוכנו, סעודות מתפרסות רחוק ככל שהעין יכלה לראות. היה זה כאילו הגיע באמצע חגיגה עצומה מסנוור ככל שכל זה היה, טור הרגיש נחיצות למצוא את הלגיון. הוא איחר כמו שזה, והיה צריך להפוך את עצמו למוכר.

הוא מיהר אל האדם הראשון שראה, איש מבוגר הנראה, לפי גלימתו מוכתמת בדם, כקצב, שירד בזריזות בכביש. כולם כאן היו בכזו מהרה.

סלח לי, אדוני, "אמר טור, טופס בידו".

האיש הביט למטה על ידו של טור בזלזול.

"מה זה, ילד?"

"אני מחפש את לגיון המלך. אתה יודע איפה הם מתאמנים?"

אני נראה לך כמו מפה?" שרק עליו האיש, ונסער הלאה.

טור הופתע מחוצפתו.

הוא מיהר אל האדם הבאה שראה, אישה המעמיסה קמח על שולחן ארוך. היו שם מספר נשים מאחורי שולחן זה, כולן עובדות קשה, וטור חשב שאחת מהן צריכה לדעת.

סלחי לי, מיס", אמר הוא. "האם ידוע לך איכן מתאמן לגיון?"
"המלך?"

הן הסתכלו אחת על השנייה וצחקקו, כמה מהן רק כמה שנים
מבוגרות יותר ממנו.

הבוגרת ביותר הסתובבה והסתכלה עליו.

אתה מחפש בארמון הלא נכון", אמרה היא. "כאן אנו מתכוננות"
"לחגיגות."

אבל נאמר לי שהם מתאמנים בחצר המלך, השיב טור, מבולבל.
הנשים פרצו צחקוק נוסף. המבוגרת ביותר הניחה את ידיה על
מותניה והנהנה בראשה.

אתה מתנהג כאילו זוהי הפעם הראשונה שלך בחצר המלך. יש לך"
"מושג כמה גדול המקום הזה?"

טור הסמיק בעוד שהנשים האחרות צחקו, ואז לבסוף נסער משם.
הוא לא אהב כשצחקו עליו.

הוא ראה מולו עשרות דרכים, מתפתלות ופונות בכל מקום דרך
חצר המלך. ממוקמות בתוך קירות האבן היו לפחות תריסר כניסות.
הגודל וההיקף של המקום הזה היה מוחץ. הייתה לו הרגשה טובענית
שיכל לחפש במשך ימים ועדיין לא למצוא אותו.

רעיון הכה אותו: מובן שחייל היה יודע איכן האחרים התאמנו.
הוא התרגש לפנות לחייל המלך אמיתי, אבל הבין שהיה מוכרח

הוא הסתובב ומיהר אל החומה, אל החייל העומד שומר בכניסה
הקרובה ביותר, שלא יזרוק אותו החוצה. החייל עמד זקוף, מביט
ישירות מלפניו.

אני מחפש את לגיון המלך", אמר טור, קורא לקולו האמיץ"
ביותר.

החייל המשיך להביט ישירות קדימה, מתעלם ממנו.

אמרתי שאני מחפש את לגיון המלך!" התעקש טור, חזק יותר, נחוש" להיות מוכר.

לאחר מספר שניות, נחייל נעץ בו מבט מלמעלה, בז

"?ומה העסק שלך איתם?"

עסק חשוב מאוד, " הפציר טור, מכווה שהחייל לא ילחץ עליו.

החייל חזר חזרה להביט קדימה, מתעלם ממנו שוב. טור הרגיש את לבו שוקע, מפחד שלא יקבל תשובה לעולם.

אבל אחרי מה שהורגש כאינסוף, החייל השיב: "לך דרך השער המזרחי, ואז צפונה ככול שתוכל. כך את השער השלישי משמאל, אז במזלג ימינה, ובמזלג ימינה שוב. עבור במקמר אבן שני, ואדמותיהם הם מעבר לשער. אבל אני אומר לך, אתה מבזבז את זמנך. הם לא מכניסים אורכים."

היה זה כל שצריך היה טור לשמוע. מבלי לפספס פעימת לב אחת, הוא הסתובב ורץ דרך השדה, עוקב אחר הוראות, חוזר עליהן בראשו, מנסה ללמוד אותם. הוא שם לב שהשמש הייתה כבר גבוה יותר בשמיים, ורק התפלל שכאשר יגיע, לא יהיה זה כבר מאוחר מדי

*

טור האין במסלול ללא רבב, עם מעקה מצדפות, מפתל דרך חצר המלך. הוא ניסה לערוב אחר ההוראות כמיטב יכולתו, מכווה שלא הוליכו אותו שולל. בצדו הרחוק של החצר, הוא ראה את כל השערים, ובחר את השלישי משמאל. הוא רץ דרכו ואז המשיך במזלגות, פונה בדרכו ממסלול למסלול. הוא רץ כנגד כיוון תנוע, אלפי אנשים נשפכו לתוך העיר, ההמון נהיה צפוף יותר ויותר כל דקה. הוא הבריש את כתפיו עם נגני העוד, להטוטנים, ליצנים, וכל סוגי הבדרנים,

כולם לבושים בגדי פאר.

טור לא יכל לשאת את הרעיון של בחירות מתחילות בלעדיו, וניסה כמיטב יכולתו להתרכז כשפנה מדרך לדרך, מחפש אחר כל סימן של אדמות האימונים. הוא

עבר דרך מקמר, פנה לדרך נוספת, ואז, הרחק ממנו, זיהה את מה שיכל להיות רק היעד הסופי שלו: מיני-קולוסאום, בנוי מאבן בצורת מעגל מושלמת. החיילים שמרו על השער הענקי במרכזו. טור שמע תשואות מושתקות מאחורי חומותיו ולבו החיש. זה היה המקום

הוא האיץ, הריעות מתפרצות. כשהגיע אל השער, שני שומרים צעדו קדימה והורידו את החניתות שלהם, חוסמים את הדרך. שומר שלישי התקדם והרים את כף ידו

עצור שם, "פקד הוא"

טור עצר במקום, מתנשף חוסר נשימה, בקושי מסוגל להכיל את התרגשותו.

אתם... לא... מבינים, "פלט הוא, המילים מתגלגלות החוצה בין" "נשימותיו, "אני חייב להיות בפנים. אני איחרתי

"?איחרת למה"

"המבחר"

השומר, איש קטן, כבד, עם עור מצולק, הסתובב והביט על אחרים, אשר הסתכלו חזרה בציניות. הוא הסתובב חזרה וסרק את טור במבט מזלזל.

המגויסים הוכנסו פנימה לפני שעות, ברכב ממלכתי. אם אתה לא "הוזמנת, אינך יכול להיכנס

" – אבל אתה לא מבין. אני חייב"

השומר הושיט את ידו וטפס את טור בחולצה

אתה לא מבין, ילד קטן חוצפן. איך אתה מעז לבוא לכאן ולנסות"

"לא אלץ את דרכך בכוח? עכשיו לך – לפני שאאזוק אותך."

הוא דחף את טור, שזו אחרה כמה צעדים.

טור הרגיש עקיצה בחזהו במקום שבו השומר נגע בו – אבל יותר מזה, הוא הרגיש את עקיצת הסירוב. הוא היה ממורמר. הוא לע עבר את כל הדרך הזו כדי להיות מושלך חזרה בידי שומר, מבלי, אפילו, שיראו אותו.

השומר פנה חזרה אל אנשיו, וטור הלך משם באיטיות, מכוון את דרכו בכיוון השעון מסביב לבניין המעגלי. הייתה לו תוכנית. הוא הלך עד שהיה מחוץ לשדה הראיה, ואז פתח בריצה, מתגנב בדרכו לאורך החומות. הוא בדק לראות שהשומרים לא הסתכלו, ואז האין עד שרץ ריצה מהירה. כשהגיע למחצית הדרך מסביב הבניין הוא זיהה פציחה נוספת אל הזירה – גבוה למעלה איכן שפתחים קמורים באבן נחסמו על ידי מוטות ברזל. באחד מהפתחים הללו היו חסרים מוטות. הוא שמע שאגה נוספת, הרים את עצמו למעלה על המסגרת, והביט.

ליבו החיש. מפוזרים בתוך זירת האימונים הענקית היו עשרות מגויסים – כולל אחיו. מסודרים בשורה, הם כולם הפנו את פניהם אל תריסר של כסופים. אנשי המלך התהלכו ביניהם, מגבשים עליהם את דעתם.

קבוצה נוספת של מגויסים עמדה בצד, תחת עיניו הערניות של חייל, זורקים חניתות למטרה מרוחקת. אחד מהם החמיץ

עורקיו של טור בערו מזעם. הוא יכל לקלוע במטרות הללו; הוא היה טוב בדיוק כמו כל אחד מהם. רק בגלל שהיה צעיר יותר, טיפה קטן יותר, אין היה זה הוגן שנשאר בחוץ.

לפתע, טור הרגיש יד על גבו בעוד שהוא נמשך לאחור ונשלך עף באוויר. הוא נחת קשה על האדמה מתחת, קצר נשימה.

הוא הביט למעלה וראה את השומר מהשער, נועץ עליו מבט מלמעלה.

"מה אמרתי לך, ילד?"

לפני שהספיק להגיב, השומר נשען לאחור ובעט בטור בעוצמה. טור הרגיש חבטה חדה בצלעותיו, בעוד שהשומר התכוון לבעוט בו שנית.

הפעם, טור טפס את רגלו של השומר באמצע תנוע; הוא משך בה, מוציא אותו מאזנו וגורם לו ליפול.

טור קם על רגליו במהרה. באותו הזמן, השומר קם על רגליו שלו. טור בהה בו, המום לגבי מה שעשה הרגע. ממולו, זעף השומר

לא רק שאאזוק אותך, "השומר לחש, "אבל אני אגרום לך לשם. אף אחד לא נוגע בשומרי המלך! תשכך מהצטרפות ללגיון – עכשיו אתה!" תתפלש בתוך הצינוק! יהיה לך מזל אם יראו אותך מתישהו שוב

השומר הוציא החוצה שרשרת עם אזיק בסופה. הוא התקרב אל טור, נקמה על פניו.

מוחו של טור זנק. הוא לא יכל לאפשר לעצמו להיות אזוק – אבל הוא גם לא רצה לפגוע בחבר של משמר המלך. הוא חייב היה לחשוב על משהו – ומהר.

הוא נזכר במקלע שלו. הרפלקסים שלו השתלטו בעודו אוזח במקלע, מכניס אבן, מכוון, ונותן לה לעוף.

האבן המריא דרך האוויר והעיפה את האזיקים מאחיזתו של השומר ההמום; היא גם פגעה באצבעותיו של השומר. השומר צעד אחורה וניער את ידו, צועק מכאב, בעוד שהאזיקים קשקשו אל האדמה.

השומר, משליך אל טור מבט מוסר מוות, שלף את חרבו. הוא יצא עם צלצול מתכתי ייחודי.

זו הייתה הטעות האחרונה שלך, "איים הוא באפלייות, והסתער"
לטור לא הייתה בחירה; האיש הזה פשוט לא רצה לעזוב אותו.

הוא הכניס אבן נוספת בתוך המקלע שלו ושחרר אותה. הוא כיוון
במתוכנן – הוא לא רצה להרוג את השומר, אבל חייב היה לעצור
בעדו. לכן במקום לכוון אל לבו, אפו, עיניו, או ראשו, טור כיוון אל
המקום היחידי שידע שיעצור אותו, מבלי להרגו.

בין רגליו של השומר.

הוא נתן לאבן לעוף – לא בכוח מלא, אבל מספיק כדי להוריד את
הבן אדם לרצפה.

הייתה זו פגיעה מושלמת.

השומר התמוטט, מפיל את חרבו, טופס את מפסעו בעודו מתרסק
על האדמה ומתכרבל לתוך כדור.

אתה תתלה על זה!" גנח הוא דרך נהמות של כעב. "שומרים!"
"שומרים!"

טור הביט למעלה ובמרחק ראה כמה שומרי המלך רצים עבורו.

זה היה עכשיו או לעולם לא.

מבלי לבזבז רגע נוסף, הוא פתח במאון אל חלון המסגרת. הוא
יצטרך לקפוץ פנימה, לתוך הזירה, ולהכיר את עצמו. והוא ילחם
בכל אחד שימוד בדרכו.

פרק חמש

מקגיל ישב באולם העליון של ארמונו, האולם המפגשים הפרטיים שלו, האחד שהשתמש בו לעניינים פרטיים. הוא יש על כסו הפרטי, האחד הזה היה מעץ חרוט, והביט על ארבעת ילדיו העומדים לפניו. היה שם את בנו הבכור, קנדריק, בעשרים וחמש שנות גילו לוחם הגול וג'נטלמן אמיתי. הוא, מכל ילדיו של מקגיל, דמה ביותר למקגיל – מה שהיה אירוני, כיוון שהיה ממזר, יליד יחידי של מקגיל מאישה אחרת, אישה ששכך כבר מזמן. מקגיל גידל את קנדריק עם שאר ילדיו האמיתיים, למרות ההתנגדויות הראשוניות של המלכה, בתנאי שלעולם לא יעלה על הכס. העובדה הזאת הכאיבה את מקגיל כעת, משום שקנדריק היה האיש הטוב ביותר שהכיר אי פעם, הבן שגאה היה להולידו. לא היה יורש מתאים יותר למלכות.

לידו, בניגוד מוחלט, עמד בנו המולד השני – ועם זאת המן הבכור הלגיטימי הראשון – גארט, בן עשרים ושלוש, רזה, עם לחיים חלולות ועיניים חומות גדולות אשר מעולם לא הפסיקו לקפץ. אפיו לא יכל להיות שונה יותר מאחיו הגדול. צביונו של גארט היה הכול, אשר קנדריק לא היה: איכן שאחיו היה גלוי לב, גארט הסטיר את מחשבותיו האמיתיות, איכן שאחיו היה גאה ואציל, גארט היה לא ישיר ורימה. הכיב את מקגיל לשנואת את הבן הפרטי שלו, והוא ניסה פעמים רבות לתקן את אופיו; אבל לאחר נקודה מסוימת בשנות הנערות של הילד, הוא החליט שצביונו נגזר עליו מראש: מזמם, רכב לכוח, שאפתן בכל מובן שלילי של המילה. גארט, כמו כן, ידע מקגיל, לא הייתה לו שום אהבה כלפי נשים, והרבה מאהבים זכרים. מלכים אחרים היו מדיחים בן כזה, אבל למקגיל היה ראש פתוח יותר, ועבורו, לא הייתה זו סיבה

שלא לאהוב אותו. הוא לא שפט אותו על כך. על מה שכן שפט אותו היה הרע שלו, האופי הערמומי, שמהם לא יכל להתעלם.

בשורה ליד גארט עמדה בתו המולדת השנייה, גוונדולין. בהגעתה לשנה השש עשרה לחייה, הייתה היא הנערה היפה ביותר מכול שאי פעם שנפל עליהן מבטו – ואופייה זהר ביותר יותר מהמראה שלה. הייתה היא טובת לב, נדיבה, כנה – הבחורה הצעירה הכי טובה שהכיר אי פעם. במובן הזה, היא הייתה זהה לקנדריק. היא הביטה במקגיל עם אהבה של בת אל אביה, והוא תמיד הרגיש את נאמנותה בכל מבט שלה. הוא היה גאה בה עוד יותר מאשר בבניו.

עומד ליד גוונדולין היה בנו הקטן ביותר של מקגיל, ריס, בחור גאה ואמיץ, אשר בארבע עשרה, רק התחיל להפוך לגבר. מקגיל צפה בגאווה רבה את טקס קבלתו אל הלגיון, ויכל לראות כבר עכשיו את הגבר שהוא הולך להיות. יום אחד, לא היה למקגיל ספק, ריס יהיה הבן המוצלח ביותר שלו, ושליט מעולה. אבל היום הזה לא היה היום. הוא היה צעיר מדי, ועדיין צריך היה ללמוד עוד הרבה.

למקגיל היו רגשות מעורבות בעודו סרק את ארבעת הילדים הללו, את שלושת בניו ואת בתו, העומדים מולו. הוא הרגיש גאווה מעורבת עם תחושת כישלון. הוא הרגיש גם כעס ומרות רוח, כיוון ששנים מהילדים היו חסרים. הבכורה, לואנדה, כמובן התכוננה לחתונה של עצמה, ומשום שהייתה עתידה להינשא אל ממלכה אחרת, לא היה לה עניין לקחת חלק בדיון הזה של היורשים. אבל בנו הנוסף, גודפרי, בשנה השמונה עשרה לחייו, האמצעי, היה חסר. מקגיל האדים להתנהגות המזלזלת.

מאז שהיה ילד, גודפרי הראה חוסר כבוד כלפי המלוכה; היה זה ברור מאז ומתמיד כי לא היה אכפת לו ממנה ושהוא מעולם לא היה שולט. והאכזבה הגדולה ביותר של מקגיל

גודפרי בחר במקום זה לבזבז את ימיו במסבאות עם חברים עבריינים, ולגרום לבושה וחוסר כבוד הולכים וגוברים של משחת המלוכה. היה הוא עצלן, ישן רוב ימיו וממלא את השאר במשקה. מצד אחד, מקגיל הרגיש הקלה שלא היה כאן; מצד שני, היה זה עלבון שלא מסוגל היה לסבול. למען האמת, הוא צפה לכך, ושלח את אנשיו מוקדם שיסרקו את המסבאות ולהביא אותו חזרה. מקגיל ישב בדממה, מחכה, עד שזה יקרה.

לבסוף, דלת האורן הכבדה נפתחה בטריקה ופנימה צעדו השומרים המלכותיים, סוחבים את גודפרי ביניהם. הם נתנו לו דחיפה, וגודפרי נכנס תוך החדר בעוד הדלת נטרקה מאחוריו.

אחיו ואחיותיו הסתובבו ונעצו מבט. גודפרי היה מרושל, מסריח. מאייל, לא מגולח, וחצי לבוש. הוא חייך בחזרה. חצוף. כמו תמיד.

"שלום, אבא," אמר גודפרי, "האם פספסתי את כל הקיף?"

אתה תעמוד יחד עם הרובי המשפחה שלך ותחכה שאני אדבר. אם לא תעשה זאת, יעזור לי האלוהים, אקשור אותך בשרשרת בתוך תאי הצינוקים יחד עם שאר העבריינים הפשוטים, ואינך תראה אוכל – "שלא לדבר על אייל – במשך שלושה ימים שלמים."

מתנגד, גודפרי הנעץ מבט באביו בחזרה. במבט הזה, זיהה מקגיל איזשהו מאגר כוח, משהו מעצמו, ניצוץ של משהו שעלול יום אחד לשרת את גודפרי היטב. במידה, כמובן, שיצליח אי פעם להתגבר על אישיותו.

מורדן עד הסוף, גודפרי חיקה עשר שניות טובות עד שלבסוף הסכים והתנדנד לכיוון האחרים.

מקגיל בתבונן בחמשת הילדים האלו שעמדו מולו: הממזר, הסוטה, השיכור, הבת שלו, והצעיר ביותר. הייתה זו תערוכת משונה, ובקושי יכל להאמין שהם כולם צאצאיו שלו. וכעת, ביום חתונתה של בתו

הבכורה, נפלה עליו המשימה לבחור יורש מהחבורה הזו. איך היה אפשרי?

הייתה זו התנסות בחוסר תועלת; אחרי הכול, הוא היה בשיאו ויכל לשלוט עוד שלושים שנה נוספות. לא משנה איזה יורש היה נבחר היום, יתכן ולא היה עולה לכס במשך עוד עשרות שנים. כל המסורת הציקה לו. היא הייתה עדכנית אולי בימי אבותיו, אבל לא היה לה מקום כיום.

הוא כחכח בגרונו.

"אנו נאספנו פה היום על פי דרישת המסורת. כפי שידוע לכם, ביום הזה, יום חתונת הבכורה שלי, נפלה עלי המשימה לנקוב בשם היורש שלי. היורש לשלטון בממלכה הזו. במקרה ואמות, אין מי שמתאים יותר למלוכה מאמך. אבל חוקי ממלכתנו מכתיבים שרק "הצאצא של המלך יוכל להוריש את הכס. לכן, עלי לבחור

מקגיל טפס נשימה, חושב. דממה כבדה נתלה באוויר, והוא יכל לחוש את כובד הציפייה. הוא הביט בעיניהם, וראה מבטים שונים בכל אחד מהם. הממזר נראה נכנע לגורל, יודע שלא יבחר. עיני הסוטה להטו בשאפתנות, כאילו ציפה שהבחירה טיפול עליו כמובן מאליו. השיכור הביט מחוץ לחלון; לא היה אכפת לו. בתו השיבה במבט של אהבה, מבינה שהיא לא הייתה חלק מהדיון, אבל אזהבת את אביה בכל מקרה. אותו הדבר היה עם הצעיר ביותר.

קנדריק, אני תמיד חשבתי אליך כעל בן אמותי שלי. אבל חוקי ממלכתנו מונעים ממני מלהוריש את המלכות למי שהלגיטימציה שלו פחות מאמיתית."

קנדריק השתחוה. "אבא, לא צפיתי שתעשה זאת. אני מרוצה עם החלקה שלי. אנא, אל תיתן לזה להביך אותך."

תגובתו הכאיבה למקגיל, כיוון שהרגיש עד כמה אמתו הוא היה

וחשק לנקוב בשמו בתור יורשו עוד יותר.

זה משאיר את ארבעתכם. ריס, הינך איש צעיר מעולה, הטוב" מכול שאי פעם ראיתי. אבל אתה צעיר מדי כדי להיות חלק מהדיון הזה."

לא ציפיתי ליותר, אבי, " השיב ריס, עם כריעה קלה.

גודפרי, הנך היחיד משלושת הבנים הלגיטימיים שלי – אומנם, בחרת לבזבז את ימיך במסבאות, עם הזוהמה. אם יש בחיי האלו "אכזבות גדולות כלשהן, אתה אחת מהן.

גודפרי העווה את פניו בחזרה, בתזוזה של אי נוחות.

ובכן, אם כך, אני מניח שסיימתי כאן, ועלי לחזור חזרה אך" "המסבאה, לא כך, אבא

עם כריעה מהירה, מלגלגת, גודפרי הסתובב והלך ביהירות מעבר לחדר.

"תחזו הנה!" התיז מקגיל. "מיד"

גודפרי המשיך ללכת, מתעלם ממנו. הוא חצה את החדר ופתח את הדלת במשיכה. עמדו שם שני שומרים

מקגיל רתח מזעם בעוד שהשומרים הביטו בו עם שאלה בעינים

אבל גודפרי לא חיכה; הוא דחף את דרכו מביניהם, לתוך האולם

הפתוח.

עצרו אותו! "צעק מקגיל. "והשאירו אותו הרחק ממבט המלכה."

"איני רוצה להטריח את אמו במראהו ביום חתונתה של בתה

בן, מלכי, " אמרו הם, סוגרים את הדלת בעוד שממהרים אחריו"

מקגיל ישב שם, נושם, אדום פנים, מנסה להירגע. בפעם האלף, הוא

תהה מה הוא עשה כדי לקבל ילד כזה.

הוא הביט לאחור על הילדים הנוטרים שלו. ארבעתם הביטו עליו

בחזרה, ממתינים בדממה סמיכה. מקגיל לקח נשימה עמוקה מנסה

להתרכז.

זה משאיר את שניכם, "המשיך הוא." "ומבין השנים האלו, בחרתי"
"את היורש."

מקגיל הסתובב אל ביתו.

"גוונדולין, זאת תהיה את."

אנקה עברה בחדר; כל ילדיו נראה במומים, יותר מכולם
גוונדולין.

"האם אמרת נכון, אבא?" שאל גארט. "האם אמרת גוונדולין?"

אבא, אני לכבוד הוא לי," אמרה גוונדולין. "אבל אני יכולה"

"לקבל זאת. אני אישה

נכון, אישה אף פעם לא ישבה על כס המקגילים. אבל אני בחרתי"
שזהו הזמן לשנות את המסורת. גוונדולין, יש לך את השכל ואת הנפש
הטובה ביותר מכל אישה צעירה שפגשתי. את צעירה, אבל ירחם
האלוהים, אני לא אמות בזמן הקרוב, וכשיבוא היום, את תהיה נכונה
לשלוט. מספיק בכדי לשלוט. הממלכה תהיה שלך."

אבל אבא!" צעק גארט, פניו האפירו. "אני הבן הבכור הלגיטימי!"
תמיד, לאורך כל היסטוריית המקגילים, המלכות עברה אל הבן
הבכור!"

"אני מלך," ענה מקגיל בטון אפל, "ואני מכתוב את המסורת"

אבל זה לא הוגן!" הפציר גארט, בקול בכיני. "אני אמור להיות"
"המלך. לא אחותי. לא אישה

השתק את לשונך, ילד!" צווח מקגיל, רועד מזעם. "המעיו אתה"
"להטיל ספק בשיפוטי"

"האם הוקפת אותי אישה? זה מה שאתה חושב עלי?"

אני עשיתי את החלטתי," אמר מקגיל. "אתה תכבד אותה, ותמלא"
אותה בעציתנות, כמו כל נתין ממלכתי. כעת, אתם רשאים לעזוב

"אותי."

ילדיו הרכינו את ראשיהם בזריזות ומהרו לפנות את החדר.
אבל גארט נעצר בדלת, לא מסוגם לגרום לעצמו לעזוב.
הוא הסתובב חזרה, ולברו, פנה אל אביו.

מקגיל יכל לראות את האכזבה בפניו. מובן, שציפה להיבחר
ליורש היום. יתרה מכך: הוא חשק בזאת. נואשות. מה שלא הפתיע את
מקגיל אפילו קצת – ומה שהייתה בדיוק הזיבה לכך שלא העניק לו
את הכתר.

למה אתה שונא אותי, אבא? "שאל הוא"

אני לא שונא אותך. אני פשוט לא רואה אותך מתאים לשלוט".
בממלכתך."

ולמה זה? "התעקש גארט"

"כיוון שזהו בדיוק הדבר שאתה מחפש לעשות"

פניו של גארט הפכו לגוון כהה של ארגמן. ברור היה, שמקגיל
נתן לו תבונה לגבי מהותו האמיתית. מקגיל צפה בעיניו, ראה אותו
בוערות עם שנאה שלפיו אשר אף פעם לא יכל לדמיין לעצמו
אפשרית.

ללא אף מילה נוספת, גארט נסער מתוך החדר וטרק את הדלת
מאחוריו.

בתוך ההד המתהדהד, מקגיל רעד. הוא נזכר במבטו של בנו וחש
בשנאתו העמוקה כל כך, עמוקה יותר מאשר זו של האויבים שלו.
באותו הרגע, הוא חשב על ארגון, על ההכרזה שלו, של סכנה הנמצאת
קרוב.

האם יכלה להיות קרובה עד כדי כך?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.